

escola

nº 57 - desembre 2012

REVISTA DEL COL·LEGI "SANT ALFONS" DE FELANITX
COOPERATIVA D'ENSENYAMENT "ES LLEDONER"

sem
Coope
rativa

SUMARI

Notícies de l'escola	4
APIMA informa.....	13
Sa Tanqueta	14
Torn a escola!: records en groc (canari) i cel...	
Antònia Roig Ferrà	16
Qui és qui?	20
Educació Infantil:	
Les dues cares de la moneda	22
Com treballam la relaxació dels menuts?	23
Què hi tornam, de grans!	24
Educació Primària:	
Una nova etapa (1er)	26
Si jo fos mestre per un dia (2on)	29
La fàbrica de vidre de Can Gordiola (3er)	31
Hem anat a navegar amb la Balear! (4t)	34
La Granja (5è)	36
La nostra aula (6è)	38
Educació Secundària:	
Una novel·la interessant (1er)	40
Narracions (1er/2on)	41
Taller d'Arts (M ^a Antònia Vaquer)	42
3er DIVER (3er)	43
eTwinning (ESO)	46
Plastic, Plastic (3er)	48
Una altra partida (4t)	49
Magisèries	
Pere Barceló Caldentey	52
Dept. Atenció a la diversitat	
Per educar un nin cal tota la tribu	54
Blocaires	
Com ajudar el meu fill/a a llegir?	
Jordi Alonso Callejo	56
El perquè de la ciència	
La invasió del moscard tigre	58
Arxiu fotogràfic	60
Festival de Nadal	62

EDITORIAL

*Trencar aquest desencert,
converses d'un mateix,
tornem a les arrels,
dels somnis que ens van veure néixer.*

Cançó Tornarem. Lax'n'Busto

Tornam tancar amb sigil·li cada paraula fora de context. Suavitizam el tacte dels dies que estan per venir. Sembla que era ahir i, no obstant això, les pluges han remarcat els passos de les hores, les petjades de cada realitat feta a mida del petits somnis quotidians.

No tenim més neu que la dels betlems. I, com si fóssim les petites ceràmiques que inertes li donen vida, creuam els mateixos camins per arribar al portal dels anys que passen cada dia. Ens topam els mateixos pastors que condueixen el ramat, la vegetació que ornamenta les pedres i les cases de mentida que amb una bufada podríem moure desbaratant el paisatge d'aquesta tranquil·litat, d'aquesta falsedat tan propera, d'aquesta visió tan arran del nostre propi nom.

No sabem si volem ser el preuat tresor que regalen desconeguts acabalats al nadó, no sabem si ens convé més l'autoritat del soldat romà que viu pendent dels desitjos del seu emperador. Si més no, ens hem de conformar amb les arenes del desert de les nostres pròpies dèries, amb les mans plenes de la carta que ja hem escrit als reis màgics demanant perdó per creure que encara podem ressorgir, que la nostra il·lusió encara es passeja en bolquers i que espera la joguina de la felicitat com si fos el primer cop que l'ha de veure, que l'ha d'abraçar...

Deixam de tornar grans perquè, per un instant, la vida esdevé exacta.

COOPERATIVA D'ENSENYAMENT
ES LLEDONER

Edició: Cooperativa d'Ensenyament "Es Lledoner"
Direcció: Antoni Vicens Massot
Coordinació: Jerònima Muñoz Pomar
Disseny i maquetació: Francesc X. Mas Monserrat, Mª Antònia Vaquer Maimó
Assessoria lingüística: Antoni Maimó Oliver
Col·laboren: tots els professors i alumnes del col·legi
Impressió: Impremta LLOPIS

APROPANT-NOS A LES TRADICIONS

Octubre i novembre ens conviden a les oloretes de la tardor. Els primers calius i les primeres castanyes torrades ens fan recuperar l'essència del fred i sabem que l'hivern està tocant a les portes de la llar. Des de l'escola participam en els esdeveniments, arribada aquesta època, que ja són tradició més que arrelada.

Podem parlar, per començar, de la festa de les verges. A l'escoleta per celebrar aquesta festa tradicional es fan una sèrie d'activitats. Els menuts de primer cicle i els de tres anys feren bunyols. Així com sona: amb una mica d'aigua i farina feren una pasta que els va permetre experimentar, jugar i estar ben entretinguts una bona estona. Els resultats foren uns bunyols molt ben fets i s'ha de reconèixer que tots varen tenir forat. Al final no es conformaren a posar les mans a la massa sinó que també aprofitaren els més menuts aquesta dolça ocasió: feren un bon berenar amb aquests bunyols deliciosos. Això sí, procuraren ensucrar-los com cal.

Dintre d'aquest mateix context de celebració, els alumnes de quatre i cinc anys elaboraren unes flors

fetes amb paper que simbolitzaven els clavells que els enamorats regalen a les seves estimades el dia de les verges.

Els alumnes de primària tampoc no quedaren enrere. A part de l'àpat gloriós que feren berenant de bunyols, com ha d'esser, treballaren la seva recepta, conegueren els secrets de la mesura dels ingredients i muntaren, al hall de l'escola, una exposició amb tots els treballs sortits d'aquesta investigació. Cal destacar que tant a l'escoleta com a l'edifici de primària gaudien de música en directe mentre mullaven els bunyols calentets dintre del sucre. Fou gràcies a l'actuació de la mestra Francesca Adrover acompanyada als teclats per l'alumne de segon d'ESO Joan Jaume Oliver

Per seguir amb les tradicions, i tot seguit a la festa de les verges, ens trobam de ple en època de Tots Sants. I està molt clar qui són els protagonistes aquests dies: els rosaris. Cada infant de l'escoleta i cada un dels alumnes de primària, varen

elaborar el seu propi rosari. Els més petits contaren amb l'ineestimable ajuda de les mestres i els més grans enfilaren les llepolies ells tots sols, com ha d'esser. Els alumnes de primària, igual que feren amb els verges, elaboraren un treball molt

interessant basat en la recerca de la història d'aquesta tradició, els seus orígens i les anècdotes més estacades al voltant de la seva història. Tant els rosaris com la bunyolada, foren pagats per l'APIMA.

ETWINNING EN MARXA

Tal i com ja us explicam en aquesta revista a l'apartat de secundària, enguany s'han posat en marxa diferents projectes E-Twinning als cursos de secundària i primària.

Els alumnes de primer d'ESO participen en un projecte anomenat *Connecting Europe*, a través del qual s'estableix una col·laboració entre 8 escoles europees (Eslovèn-

nia, Romania, França, Turquia, Lituània, Polònia, Croàcia i Mallorca). A part, s'estan esperant notícies per començar un projecte des de l'àrea de llengua castellana amb escoles interessades d'arreu del món.

Cultural Exchange és el projecte on s'han inscrit els alumnes de 4t d'ESO. És un intercanvi virtual d'experiències culturals de diversos tipus entre els nostres alumnes i els alumnes de la República Txeca. Està previst que els alumnes de tercer d'ESO encetin ben prest el seu propi projecte: un projecte bilingüe en el qual participaran alumnes de País de Gal·les que estudien el castellà com a llengua estrangera.

Quant a primària, es comencen també a establir contactes per dur a terme un projecte amb escoles europees per intercanviar experiències amb llengua anglesa amb els alumnes de cinquè i sisè.

JA HA SORTIT EL NÚM. 7 DE LA REVISTA CÒDOL

A principi del mes de desembre ha sortit al carrer la revista *Còdol*, editada per la sectorial d'ensenyament de la Unió de Cooperatives de Treball Associat de les Illes Balears, dirigida pel president Antoni Vicens Massot i coordinada per la nostra mestra Jerònima Muñoz. A l'apartat de *Tauler d'escoles* es recullen experiències didàctiques de les diferents cooperatives d'ensenyament. Des de Lledoner, hem participat amb l'explicació del projecte pictòric que duen a terme les mestres amb els infants de segon cicle d'educació infantil. Aquest projecte pretén apropar als alumnes diferents pintors i les seves obres (Picasso, Miquel Barceló, etc).

A part d'aquesta participació, i entre molts d'altres articles i sec-

cions relacionades totes elles amb el món de l'educació, també es pot trobar una interessantíssima entrevista-xerrada amb la manacorina Laura Riera Mascaró (pintora amb paràlisi cerebral) duita a terme per Francesca Gilart i Catalina Moll, pedagoga terapeuta i orientadora des Lledoner, respectivament.

Si voleu consultar els exemplars a través d'Internet ho podeu fer a la pàgina web d'Unió de Cooperatives (www.uctaib.coop).

L'ESCOLA QUE VOLTA!

L'escola no està mai quieta. Ni dintre ni a fora. Diem a fora perquè l'alumnat també aprèn fora de les aules. Demostrat queda en cada una de les sortides que tots els grups duen a terme en cada un dels trimestres.

Els alumnes d'infantil, per posar un exemple. Els menuts de 5 anys, aprofitant que treballen en Miquel Barceló i amb la intenció de començar la seva tasca amb entusiasme, varen fer una visita a la Seu de Palma. Les aules de 4 anys anaren una mica més a prop: visitaren les instal·lacions de la Policia Local de Felanitx. Els més petits de tots aprofitaren l'estació de la tardor i per conèixer-ne les seves característiques sortiren a fer una volta pel Passeig Ernest Mestre a cercar fulles seques. Tota una aventura!

TENIM NOUS MESTRES A L'ESCOLA I NOU CÀRREC DIRECTIU

Que l'escola és quelcom viu qui ho dubta. Enguany hem tingut incorporacions noves de professorat a diferents cicles educatius. Abans, però, cal esmentar que aquestes han estat possible gràcies a les jubi-

lacions parcials de tres professors socis de la cooperativa. A primària, la mestra Apol·lònia Gomila ha optat per la jubilació parcial (amb la corresponent reducció de jornada) i la substitueix Gabriel Rosselló. Quant a secundària, el professor Antoni Maimó també s'ha acollit a aquesta opció i per cobrir les hores que ell ja no imparteix s'ha contractat Katerina Srpova com a mestra d'anglès. El tercer professor prejubilat és el president de la cooperativa, Antoni Vicens, qui enguany no desenvolupa tasca docent i centra la seva feina en les feines de direcció. El seu substitut a les aules és Pere Barceló.

Quant al nou càrrec directiu, enguany Francesca Sagrera Antich ha estat elegida cap d'estudis d'infantil i primària i vicepresidenta de la cooperativa.

IMPLANTACIÓ D'UN PROJECTE LINGÜÍSTIC PILOT: IMPARTIR UNA ASSIGNATURA EN ANGLÈS

Una novetat molt destacada enguany a secundària fa referència a la implantació d'un projecte pilot basat en impartir una assignatura no lingüística en anglès. Afecta el primer curs d'ESO a l'assignatura de Ciències Socials amb la idea d'implantar-lo a la resta de cursos en quatre anys en altres assignatures. Es basa en les directrius que inclou la conselleria d'Educació en el seu pla plurilingüe, però adaptat a les necessitats del centre i sense els recursos addicionals que implica aquest pla. Ens servim dels recursos humans propis (és a dir, el nostre professorat) i s'han adaptat els horaris per crear un grup de suport

per a aquells alumnes que puguin tenir més dificultats pel seu nivell de competència en l'àrea de llengua anglesa. Al final de curs es farà l'avaluació dels resultats, però tot fa pensar que després d'aquest primer trimestre les expectatives es van acomplint.

ACTUACIONS DE LA BATUCADA ES LLEDONER

Malgrat que la Batucada des Lledoner sol tenir les actuacions concentrades en les festes de Sant Antoni, enguany ha tengut l'oportunitat de treure la pols als tambors fent-los sonar amb molt bones vibracions. Després d'haver participat a la trobada de batucades al monestir de Sant Bernat de La Real el curs passat, aquest mes d'agost ha estat convidada a amenitzar la festa d'aniversari de la colla *Espiadimonis* de Felanitx a Portocolom. I com que van quedar tan encantats amb l'actuació dels nins i dels seus mestres, na Maria Adrover i en Carles Medina, ens van tornar a convidar a compartir la seva actuació a Cas Concos al mes de setembre.

INCREÏBLE ROBATORI

El passat 7 de novembre, entre les 9'50 i les 10'10 del matí, coincidint amb l'hora del pati, uns lladres entraren per la porta de darrere de l'aula de 4tB de secundària i en menys de cinc minuts feren seus cinc ordinadors portàtils, telèfons mòbils del tipus smartphone i escorcollarem motxilles per trobar algun altre trofeu afegit. Ningú no s'ho esperava ni va veure res: ni l'alumnat ni el professorat de guàrdia que hi ha a cada un dels patis. La notícia es va conèixer quan va acabar l'hora de l'esbarjo i l'alumnat entrà a classe: els desperfectes del mobiliari es concentraren a la porta per on entraren, que fou forçada per poder accedir a l'interior.

La guàrdia civil vingué a investigar, una vegada feta la corresponent denúncia i esperem que, tard o d'hora es puguin trobar els lladres i els materials sostrets.

ENSURT AL PATI DE L'ESCOLETA DE SANT ALFONS

L'endemà del robatori que us explicàvem a la notícia anterior, a l'escoleta un altre esdeveniment vingué a traspalsar la normalitat de les aules: el gegant ficus del pati que feia tan bona ombra els mesos de l'estiu va caure damunt l'aula de

psicomotricitat i va fer malbé altres parts de l'edifici de les aules. La causa fou una forta tempesta ocorreguda la nit abans que va reblanir les arrels i degut al pes de la copa l'arbre va cedir devers les cinc del matí. L'encarregada de la neteja es va trobar l'espectacle quan de ben prest iniciava la seva jornada laboral. A hores d'ara l'arbre ja ha estat tallat i s'han arreglat tots els desperfectes per tal de no interferir en el desenvolupament de la tasca educativa dels infants.

PROVES DE SIMULACRE

Una vegada més, i tal com la normativa vigent preveu, s'han fet simulacres d'incendis als edificis d'infantil, primària, ESO i escoleta municipal. A partir d'una organització prèvia del professorat i la preparació dels protocols d'actuació marcats en aquesta mena d'activitats, es feren sonar les alarmes d'alerta i l'alumnat fou evacuat de les seves aules al llocs convinguts sota el control dels tutors i tutores, la supervisió del tècnic especialista encarregat, el policia tutor i de la direcció de l'escola. El pla d'evacuació acomplí amb les expectatives i s'estudiaran tots aquells aspectes que cal millorar o tenir en compte per garantir la seguretat de l'alumnat.

PREMIS DEL CONCURS CONTRA LA VIOLÈN- CIA DE GÈNERE

Durant el mes de novembre passat, l'Ajuntament de Felanitx va convocar un concurs de relats i de còmics en motiu del *Dia contra la violència cap a les dones 2012*. Hi podien participar joves d'entre 14 fins a 25 anys. Es tractava de redactar un escrit o elaborar una història en format còmic per denunciar, il·lustrar, donar suport, etc. A un tema com aquest, molt present en la nostra societat. Els alumnes de

quart de secundària participaren des de la classe d'ètica a cada una de les modalitats (a criteri de l'alumnat). El resultat va ser més que positiu: els tres primers llocs en el concurs de relats l'obtingueren els alumnes Inès Obrador Lafargue, Felicitat Mestre Mas i Antoni Roig Marquès. Quant a la modalitat de còmic, el segon classificat també fou un alumne de quart, concretament Luís Tapia Jiménez.

A l'apartat de secundària podeu llegir l'obra guanyadora a la secció de relats. En el proper nombre de la revista publicarem el còmic de Luis Tapia.

PROFESSORS EN PRÀCTIQUES

Durant aquest curs escolar tornam tenir professorat en pràctiques. En aquest cas, han triat la nostra escola per fer les pràctiques de mestres de primària Magdalena

Garcia i Miquel Bordoy, ambdós exalumnes de l'escola.

Durant el segon trimestre està previst que ens informin de l'alumnat del Màster Universitari de Formació del Professorat d'Educació Secundària que vindrà a fer les seves pràctiques a aquest cicle.

QUINA MERAVELLA D'ARBRE DE NADAL!

Aquest hivern li ha sortit una seriosa competència al lledoner del pati de l'edifici de primària: basta que entreu sense fer massa renou i travesseu la barrera de l'entrada. Allà el trobareu, fent tanta ombra (al manco una de petitona) com el nostre lledoner majestuós: ens ha sortit un arbre de Nadal preciós! Però la veritat és que ningú no l'ha plantat ni ha de menester massa aigua per mantenir-se viu: és suficient que dignifiquen els seus colors, que l'enrevolteu per demanar aquells desitjos que sempre guardam en aquestes èpoques i desitjar-los molt fort i que els deus ens ajudin a complir-los.

Cansades de la decoració tradicional, les mestres de primària amb

molta paciència i molta traça han fet aquest arbre a partir de material reutilitzat, minimitzant així les despeses. El resultat és una construcció màgica que ens obri les portes del passadís dels somnis i ens convida a entrar-hi per tenir la clau màgica d'aquests significatiu esperit de Nadal.

LA REVISTA ESCOLA, FINALISTA DELS PREMIS LOBO

Ja és la segona vegada en cinc anys que la revista *Escola* ha estat seleccionada com a una de les quinze finalistes, després d'una preselecció entre 65 candidats en total, per optar als premis Lobo d'Or, Plata o Bronze que atorga cada any la *Asociación de Prensa Juvenil* (Barcelona).

Aquesta associació fa un seguiment permanent de les publicacions juvenils i escolars que se s'editen en format tradicional (és a dir, en paper) o en format digital. Aquestes publicacions, que arriben al Registre Internacional de Publicacions Juvenils i Escolars durant tot el curs, són analitzades amb tot detall per un jurat que fa les preseleccions

inicials i les finals per poder optar a aquests premis Lobo.

Aquests premis no tenen dotació econòmica, però representen el més alt guardó que s'atorga a publicacions com la de la nostra escola. El lliurament de premis es realitzarà durant l'acte de clausura del

Congrés Internacional sobre premsa i educació que se celebra cada any a Barcelona (mes de març). Abans, cada finalista ha d'exposar la metodologia i les tècniques d'elaboració en el marc d'aquest congrés.

Esperem que hi hagi sort!

DIA MUNDIAL DEL COOPERATIVISME 2012

Les empreses cooperatives ajuden a construir un món millor. No és casualitat que hagi estat aquest el lema que ha definit l'Any Internacional de les Cooperatives que tot just serà clausurat. No és casualitat tampoc que les cooperatives hàgim estat el referent, la veu i la perspectiva per a milions de persones que aspiren a sortir d'aquestes horitzons que ja caduquen, de la fosca en què la crisi econòmica els ha postergat i trobar, a través del treball conjunt, aquell raig de llum que ve a capgirar els mals auguris i a convertir-se en testimoni fefaent que sí que és possible reconstruir-nos i reinventar-nos un poc cada dia entre les runes d'un sistema ja massa contaminat.

Enguany més que mai, com a cooperatives, hem volgut deixar palès el nostre compromís envers els principis cooperatius, per aixecar-nos cada vegada que la realitat ens faci caure, com ja deia Confuci, perquè només així garantim la pervivència de les nostres il·lusions i ens feim consistents en la lluita.

Amb aquest esperit, la nostra i sòcia Jerònima Muñoz (que pre-

sentà l'esdeveniment) donà pas a la inauguració de l'acte institucional organitzat per la Federació de Cooperatives de les Illes Balears per celebrar el Dia Mundial del Cooperativisme i que enguany va tenir lloc dia 9 de novembre passat al saló d'actes de l'ONCE (Palma). Inauguraren l'acte la senyora Malena Riudavets, presidenta de la federació, i la Sra Esperança Crespí Pibernat, regidora de l'àrea delegada de Comerç, Treball i Joventut de l'Ajuntament de Palma. Després d'aquestes primeres intervencions, s'encetà una roda de ponències que abordaren diferents aspectes del món de les cooperatives: la productivitat, l'eficàcia, els detalls de gestió front altres sistemes tradicionals, la difusió dels principis cooperatius com a alternativa a la crisi, etc. Aquestes ponències, moderades pel conseller d'Agricultura, Medi Ambient i Territori, el Sr Gabriel Company Bauzá. Foren presentades per Fernando Marcén Bosque, President de Cooperatives Agroalimentàries d'Espanya i Vicepresident de CEPES, el senyor Juan Antonio Pedreño Frutos, President

de COCETA i de CEPES i Jerónimo Molina Herrera, Conseller de Cajamar.

Després de la ronda d'intervencions arribà el punt emotiu de l'acte amb la lectura del manifest del dia del cooperativisme a cura de Tònia Bosch Taltavull, gerent de la cooperativa agroalimentària de Sant Guillem i Santa Escolàstica de Ciutadella (Menorca).

Seguint amb el relat dels esdeveniments, el lliurament de les distincions COOP en la seva tercera edició va tenir en compte a tres persones que han destacat pel seu suport, implicació i dedicació al moviment cooperatiu a través de la seva trajectòria d'anys de feina dins aquest context. Varen esser atorgats a Fernando Marcén, Juan Antonio Pedreño i a Antoni Martorell, de la cooperativa agroalimentària de Porreres.

L'acte el varen clausurar la senyora Malena Riudavets, presidenta de la Federació de Cooperatives de les Illes Balears i el Sr Gabriel Company, conseller d'Agricultura, Medi Ambient i Territori del Govern de les Illes Balears i la senyora Lourdes Cardona, secretària autonòmica de Promoció Empresarial i Ocupació del Govern de les Illes Balears.

Acabat tot aquest seguit d'intervencions, més de tres-cents socis de les diferents cooperatives es reuniren per anar a sopar al restaurant Binicomprat d'Algaida. Després d'unes postres astronòmiques, el mestre i soci des Lledoner, Jaume Barceló Coronado va ser l'encarregat de controlar la música i d'anar triant les peces més animades per divertir el personal.

NOTICIES DE L'APIMA!

Aquí teniu un resum de les activitats dutes a terme els curs passat:

1. Esdeveniments

-Hem pagat les despeses corresponents a les activitats de la Bunyolada de les verges, els rosaris de Tots Sants i la xocolatada de Nadal. Perquè pensam

que és important mantenir les nostres tradicions.

-Hem organitzat el Fogueró de Sant Antoni.

-Xerrades per als pares: *La motivació dels nostres fills a l'edat escolar*, realitzada per Rafel Cárdeno Durán. Molt amena i profitosa.

-Hem ajudat econòmicament a les activitats realitzades durant la setmana del llibre, a més de subvencionar les samarretes per als fills dels socis.

-Campanya *conèixer Felanitx*. Visitarem el poblat talaiòtic de *Son Oliver*, guiats per l'historiador Bartomeu Salvà, gaudirem de les seves explicacions que fan que tot sigui fàcil d'entendre.

-Diada de convivència familiar. Visitarem el Parc Natural de Mondragó fruit d'una platja fantàstica i bona companyia.

2. Mobilitzacions de la FAPA (Federació d'AMIPAS) per reivindicar una ensenyança de qualitat. Malgrat es refereixin habitualment parlant als centres públics, l'escola concertada pateix les mateixes retallades que l'escola pública i en moltes ocasions es troben en circumstàncies més complicades. Per això creim que és important adherir-nos a aquestes mostres de protesta davant les mesures preses pels polítics actuals que empobreixen l'educació i el futur dels nostres fills.

3. Renovació de la Junta de l'AMIPA, el nostre fins ara president Antoni Vicens ha presentat la seva dimissió, així com la vocal Maria Xamena. Ha passat al càrrec de president na Jerònia M. Pont i al de sots president na Maria Mascaró. Ha entrat com a nou vocal en Mateu Bennassar .

4. Per tal d'agilitzar la comunicació entre la Junta i els pares hem cregut oportú obrir un compte a facebook en nom de APIMA Sant Alfons , on hi anirem posant notícies, l'agenda, el resum de les activitats fetes i de les reunions perquè hi tengueu fàcil accés. Així com una nova adreça de correu electrònic: apimasantalfons@gmail.com.

Esperam les vostres visites i aportacions. Esperam poder resoldre els conflictes que ens faceu arribar.

NECESSITAM LA VOSTRA COL·LABORACIÓ

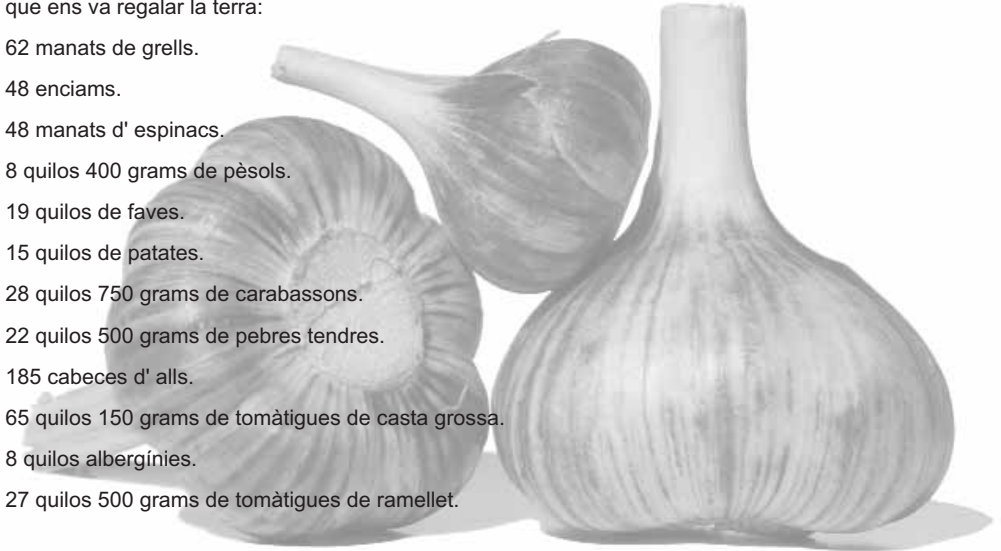
MOLTS D'ANYS I BONES FESTES

Sa Tanqueta

Un any més, tot just les portes de l'escola s'obren amb la tardor, tornam reprendre les feines de l'hortet. La collita del curs passat fou bastant abundant. Aquí teniu una llista de tots els productes que ens va regalar la terra:

- 62 manats de grells.
- 48 enciams.
- 48 manats d' espinacs.
- 8 quilos 400 grams de pèsols.
- 19 quilos de faves.
- 15 quilos de patates.
- 28 quilos 750 grams de carabassons.
- 22 quilos 500 grams de pebres tendres.
- 185 cabeces d' alls.
- 65 quilos 150 grams de tomàtigue de casta grossa.
- 8 quilos albergínies.
- 27 quilos 500 grams de tomàtigue de ramellet.

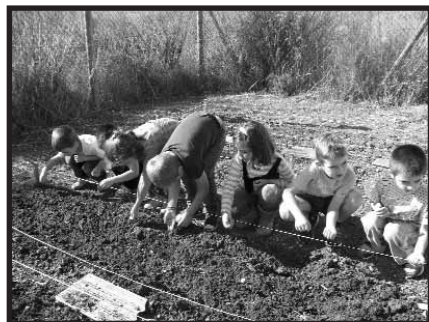

Aquest primer trimestre han treballat la terra de Sa Tanqueta els alumnes d'infantil 5 anys A sembrant un munt de faves i els de B, que s'han decantat pels pèsols. Els alumnes de primer també han vingut a embrutar-se les mans: han tingut l'oportunitat de sembrar grells i espinacs. Els de quart de primària ja han duit a terme una tasca una mica més sofisticada: han transplatat letugues de diferents classes per poder fer bones ensalades.

Per tal de fer un aprenentatge significatiu sobre les tasques d'un hortet ecològic tenim un material que dona a conèixer els eixos principals que fomenten l'horticultura ecològica. Gràcies a ell, hi ha cursos que treballen dins l'aula unes fitxes didàctiques amb l'objectiu d' afavorir i facilitar el grau d' assimilació dels conceptes.

Es tracata d'un treball interdisciplinari i molt pràctic: tot allò que es treballa dins l' aula s' ha pogut experimentar al terreny. L'alumnat aprèn a respectar el fruit que se n'obtindrà i el valor de la paciència i la feina feta.

"SA TANQUETA"
Hort escolar ecològic
Cooperativa d'Ensenyament Es Lledoner

Torn a escola!: records en groc (canari) i cel...

Un somriure. Això fou el primer que va comparèixer a la meua cara quan me varen suggerir contar-vos els meus records del Col·legi Sant Alfons. Però aquesta alegre nostàlgia inicial tot d'una ja se transformava en una espècie de suor freda... "i què puc explicar jo, que gairebé no me'n record ni de què he berenat avui dematí!", i sobretot "com puc explicar unes experiències tan personals sense que la persona que ara mateix està llegint això no llanci la revista a un racó o transformi directament aquest full en un avió papiroflèxic?". Simplement tanca els ulls i... escriu, me vaig dir. I així va començar aquest emocionant i breu viatge (perquè se m'ha fet curtíssim!) amb la màquina del temps cap enre-re...dues dotzenes d'anys!

Veig una nina priiima, empegueïdora, vestida amb texans un poc més amunt del turmell, un jersei verd de punt amb...muscleres? i una motxilla mig buida caminant tira-tira pel carrer Major de Felanitx cap escola. No m'atur a ca les monges de La Caritat, ara ja som gran i vaig a Sant Alfons. Però només guaitar a aquell carreró me venen al cap flaixos de quan arribava davant aquella portota de fusta, i començàvem tots junts a pujar cap a classe: Don Gabriel, Don Tòfol, Sor Conxi!! i moltes altres Sors ben velletes, totes persones que d'una manera o una altra varen posar la seva grapada de ciment als fonaments de la meua vida (estic espantada de la frase que m'acaba de sortir, però és així!). Me'n

record haver tengut allà el meu primer (i darrer) contacte amb el solfeig, on me vaig apuntar perquè m'agradava cantar i tocar es piano "d'oïda" que es deia...i on poques classes me bastaren per adonar-me que això d'haver-me d'aprendre de memòria la "Teoria de la Música" no era lo meu!!. És vera que en aquell temps diuen que era una nina bastant responsable i més o menys aplicada, però va ser retratadora la cara de ma mare quan un dia vaig arribar a ca nostra amb una bona taca de verdet a cada genoll: "ferides de guerra" per haver xerrat com una cotorra quan no tocava, fet que me va costar passar una estona de genollons al trespol de la terrasetta que hi havia adjacent a la classe. I què me deis d'aquell fantàstic pati de damunt? Pujar-hi significava que ja eres gran! Tenc cert record d'una esplèndida vista de les teulades de Felanitx des d'allà dalt, però me fa l'efecte que allò que més m'importava en aquell moment era poder jugar a "bruixes", a "tu el duus" o a "bones tardes tenga, Sra. Francisca"!

La nina d'abans arriba a Sant Alfons, travessa el pati i es creua amb el Pare Duran, un homenet tan petit de mida com gran de cor, i tota una institució dins aquella escola regentada pels Pares Teatins. Allà sí que creixies de cop: el temps i lloc d'esbarjo el comparties amb els de vuitè, els "grans de bon de veres". Jo crec que també fou durant aquells anys que s'acabaren de forjar les amistats més autèntiques que han aconseguit perdurar fins avui. I és

que en compartíem de moments: des de divertidíssimes estones de pati jugant a "s'elàstic" o a la corda davant l'atenta i serena presència del lledoner (ni mòbils, ni jocs electrònics, ni facebooks, ni whatsapps...tot eren crits, renou i diversió en carn i os) fins a la inevitable nerviada davant els temuts "controls". Rialles, plors, qualche clatellada, en fi, tot un caramull d'experiències que reforcen els vincles i te fan créixer dia a dia com a persona.

I enmig de tot aquest entramat...els mestres!!: crec que apart dels meus pares, els éssers més pacients que conec. I com es feien respectar...cada un a la seva manera però sense oblidar lo molt que estimaven la feina que feien. Encara me'n record de Sor Margalida: quanta vitalitat i alegria tenia sempre aquella dona, i com ho sabia

*el Pare Duran, un
homenet tan petit de
mida com gran de cor*

transmetre! Vaig gaudir molt d'aquell curs, i això que cinquè era com una espècie de transició entre la personeta petita i ingènua que arribava de La Caritat i els pre-adolescents encaminats a sortir cap a l'institut.

I és que sisè fou com un interruptor que ens espavilava a tots! Ja no teníem el nostre pupitre envoltat dels amics de sempre, ara érem nosaltres els que canviàvem de classe i els nostres veïns de taula i nous "companys de viatge" els

decidia el cognom. Creureu que aquest petit detall me va ajudar a conèixer amb molta més profunditat unes persones senzillament irrepetibles? I a partir d'aquí venga amunt i avall: matemàtiques, socials, naturals, castellà, català, anglès....gimnàsia!!! mirau que no era de les meves assignatures predilectes, però record que me vaig aficionar a l'atletisme encara no entenc com, perquè molt atleta mai m'he sentit, però què bé que m'ho vaig passar anant una temporadeta pels pobles a córrer...algú havia de fer darrer!. Els idiomes en canvi, sí que m'agradaven especialment, i de la classe de na Maria Antònia Manxa puc presumir d'haver après a resar el Pàrenostre en anglès: ens ho va aconseguir ensenyar a força de repetir-ho cada començament de classe. Tenc poquíssima memòria per segons què però *Our Father who are in heaven...* m'ha quedat gravat a foc dins la neurona. També record haver descobert a una classe de les seves...que havia de menester ulleres!!! I tot va ser quan un bon dia me les va deixar una companya de pupitre. Bona cosa, només cercava excuses per manllevar-li les ulleres dia sí dia també, i cada vegada me costava més tornar-les a aquella pobra nina, que se passava l'hora sense veure-hi!. Finalment, i afortunadament per ella, vaig tenir les meves pròpies.

Què ens hi feia de fer es cap viu Don Toni, en "Xorret", amb el seu inseparable regla... I les inoblidables classes amb l'entranyable Don Guillem: encara record la cara que va fer quan un dia li vaig demanar si a la lluna hi havia aigua! Perquè havia vist a l'atles que tenia un Mar de no sé què i un Llac de no sé quant... O les de Don Miquel

Riera, amb la seva veu radiofònica, i les de naturals amb "Es Director", Don Toni Massot, algú que arrebossava autoritat i proximitat a parts iguals. Tots ells i els que no anomeno, cada un amb el seu carisma i una qualitat humana excepcional, allà els trobaves quan els necessitaves. Fins i tot comptàvem amb el suport de la secretària...i amb la seva fotocopiadora!

Què me'n sap de greu no poder recordar més moments concrets! I això que vaig tenir la sort de poder participar al programa de la Televisió Balear "*Es Meu Redol*", gràcies a una redacció sobre el Castell de Santueri que inicialment vaig escriure pensant que serviria de guió a una veu en off. Ja ús podeu imaginar quina cara vaig posar quan me digueren que no tan sols l'havia de llegir jo, sinó que m'havien de fer un petit reportatge per acompanyar el document visual... Tant poruga que era jo i havia de sortir per la tele? Ni en broma. La veritat és que després no fou per tant i avui he d'agrair a aquesta gravació poder reviuire una estoneta d'aquell temps a Sant Alfons. Com anècdota us he de confessar que la canastra de bàsquet que faig com una autèntica professional al vídeo...no és meva! Després de què el director de producció me donàs no sé quantes oportunitats i davant la meua nul·la punteria...varen optar per superposar una canastra ficada prèviament per una companya. Trucs de la televisió.

Continuant amb el que ens ocupa, no puc deixar de parlar-vos de les activitats que fèiem apart de la docència com a tal. Cantar en el cor era una de les coses que més m'entretenia. Me'n record especialment del Mes de Maria,

amb aquelles tonades que ressonaven dins una església plena de flors just abans de començar la classe. Crec que va coincidir amb un altre intent dels meus de començar una cosa i no continuar, com va ser aprendre a tocar la guitarra amb Sor Catalina Puig.

Quan entranyables eren també els festivals de nades amb els seus assaigs. Encara tenc a la meua retina na Xisca A. Tirado guitarra en mà posant ordre o a nosaltres col·locats en files i bufant a una flauta (quina paciència tenien les nostres famílies... i veïns!) o tocant una pandereta, entregats a la melodia i impregnats de l'ambient nadalenc que desprenien tots els preparatius. De la mateixa manera els festivals de fi de curs amb aquelles coreografies impecables ens indicaven que arribava l'estiu i amb ell les esperades vacances. Encara no entenc com vàrem ser capaços de canalitzar tota quanta energia infantil teníem, en un conjunt de moviments harmònics i coordinats...i com els mestres aconseguien ensenyar-nos-els any rere any! I què me deis dels famosos viatges d'estudis: tota una bulla. Per molts de nosaltres era la primera vegada que sortíem tots sols de Sa Roqueta i a sobre, per gaudir d'uns dies en companyia dels amics. També solia ser la primera vegada que ens convertíem en petits empresaris a càrrec de les famoses paradetes de coca pro-viatge d'estudis que compareixien a les fires i festes més representatives del poble.

Ufff, ara que me'n temo, crec que me convé obrir els ulls i retornar a la realitat. M'ha paregut com aquell dia que comences a mirar una foto per curiositat i te trobes una hora més tard asseguda a terra envoltada d'una escampadissa d'àlbums que no has pogut evitar

*Quan entranyables
eren també els
festivals de nadalés
amb els seus
assaigs*

mestres d'avui, els hi volen oferir. I que sobretot, ho gaudeixin.

Algú una vegada me va dir "Series capaç de recordar tres premis Nobel? Probablement és difícil, però segur que te costa molt menys anomenar tres persones que han marcat d'alguna manera la teva vida". I aquí és on hi tenen cabuda els mestres i molts d'altres que avui he pogut recordar. Diuen que **qui es recorda, viu per sempre**.

fullejar. El meu desig més gran és que els actuals alumnes de Sant Alfons, ara Es Lledoner, exprimeixin tot el que puguin d'aquests anys i s'aprofitin al màxim de tot el que les excepcionals persones que els envolten, els seus

Antònia Roig Ferrà

N Antònia Roig Ferrà va néixer a Felanitx un 13 de juny de 1975. Després d'estudiar al Col·legi Sant Alfons i a l'Institut de Felanitx, tenia molt clar que volia partir cap a Barcelona, on es va llicenciar en Medicina i Cirurgia per la UB. Allà passà uns dels millors anys de la seva vida, i alhora va ser on va conèixer al seu actual marit amb qui qui ha tengut els seus petits tresors, dos fills de 4 i 1 any. Però Mallorca mai va deixar d'estirar-la, i així va ser com un cop acabada la carrera es va especialitzar en Ginecologia i Obstetrícia a l'antic Hospital U. Son Dureta durant quatre anys de residència, al llarg dels quals va completar els cursos de Doctorat a l'Hospital Vall d'Hebrón de Barcelona.

Després de realitzar un Màster en Reproducció Assistida per la Universitat Complutense de Madrid, treballa des de fa vuit anys com a ginecòloga a la Unitat de Reproducció Humana de l'Hospital Son Llàtzer de Palma, d'on és també tutora de residents, i completa les seves jornades passant consulta a la Clínica IBILAB.

Encara que per motius laborals i familiars té establerta la seva residència a Ciutat, se sent felanitxera de cor (i no hi ha manera de fer-la desempadronar de Felanitx!). Se declara una apassionada dels viatges perquè sempre ha dit que és lluny de la rutina on et trobes a tu mateix, i no pot evitar fugir a qualsevol indret cada vegada que en té ocasió, encara que actualment les seves dues rèmorens la tenen absorbida totalment i amb molt de gust. Recordar avui els seus anys d'infantesa ha estat un dels viatges més especials que ha fet.

QUI ÉS QUI?

(IV)

Seguim amb aquesta secció tan curiosa, una vegada més. En aquesta ocasió, i en properes edicions, continuarem fent un recorregut a les imatges dels nostres mestres quan eren petits. En aquest i els següents números els protagonistes seran els mestres de secundària i personal no docent de la cooperativa.

Us atreviu a endevinar QUI ÉS QUI?

1

2

3

4

5

6

7

8

9

Solucions

- 1-Antoni V. Massot
- 2-Antònia Mª Mestre
- 3-Barbara Rigo
- 4-Cristina Adrover
- 5-Francesca Gilart
- 6-Glòria Monjo
- 7-Jero Muñoz
- 8-Juana Mª Sierra
- 9-Miguela Orfí

Les dues cares de la moneda

Escoleta municipal

És sabut per tots l'estat de l'actual situació econòmica. Podríem dedicar unes línies a esplaiar-nos, però podeu estar tranquils, no ho farem. Ja en tenim prou amb tot allò que veiem als telenotícies, llegim a la premsa o sentim al carrer. No existeixen receptes ni paraules màgiques que modifiquin la situació econòmica de la nostra comunitat -al menys a curt termini-, i tots, en major o menor mesura en vivim les conseqüències. Si us hi fixeu hem escrit *vivim* en comptes de *patim* les conseqüències.

Des de l'escoleta municipal ens hem volgut adaptar amb creativitat a la realitat d'avui dia. Treballem cada dia per oferir una educació de qualitat als nostres alumnes sense que aquesta es vegi afectada per la manca de recursos econòmics. Així doncs, *vivim* la situació actual, alegrement.

Per viure alegrement, es fa imprescindible la **col·laboració de les famílies**. La prova la trobem aquest primer trimestre. A l'escoleta municipal hem dut a terme un projecte titulat *Fruits de tardor*. Aquest ha estat possible gràcies a

l'ajut de les famílies que han portat tota mena de fruites de tardor al centre. La participació ha estat extraordinària. Amb els infants (dels 0 als 3 anys) hem experimentat amb aquestes fruites: les hem observat, manipulat, ensumat i tastat. Hem fet assemblees per comentar-ne els noms, els colors, els gusts i dir a qui li ha agradat més una fruita o una altra. Hem llegit un conte i sobretot ens hem embrutat. Ha estat un projecte *low cost*, educatiu, divertit i profitós.

Actualment hem iniciat una campanya de recollida de rodets de paper higiènic per començar la decoració nadalenca. Cada dia els nins i nines de l'escoleta vénen amb un parell de rodets que emmagatzemem dins una bossa. Vénen contents d'aportar un material. Contents de tenir aquesta responsabilitat. I nosaltres; les mestres, felices de tirar endavant un projecte que té implícits nombrosos aspectes importants com ara: el reciclatge, la responsabilitat i autoafirmació dels infants, la part plàstica i sensorial a l'hora de decorar l'escola...

L'objectiu d'aquestes línies, com ja haureu deduït, és manifestar la nostra manera de fer i d'empescar-nos idees que vagin més enllà dels recursos econòmics. De col·laborar amb les famílies. De treure suc a les capacitats dels infants. De fer escola. En definitiva, de viure alegrement el dia a dia.

COM TREBALLAM LA RELAXACIÓ DELS MENUTS?

*Escoleta de Sant Alfons
1er cicle*

Hi ha moments del dia en què necessitem que el nostre cos s'estabilitzi i descansi, que ens tranquil·litzem una mica per poder seguir jugant o bé per passar a una altra activitat. Posar una música lenta i suau és el millor dels recursos i això bé que ho saben les nostres educadores del primer cicle.

Els més petits escolten aquesta musiqueta just abans de dormir una mica i així el nostre cosset i el nostre coret es relaxen i agafem el millor dels sons. Els més grandets seguim un ritual per relaxar-nos que tots ja coneixem a la perfecció. Ens tombam a l'estora quan la nostra mestra ens ho diu i tot seguit comença a sonar la música peculiar i única de cada aula que utilitzam per a la relaxació. Llavors tots tancam els ulls (bé...sempre n'hi ha un o dos del grup que *feim la torta* i no ens podem estar de mirar el que passa al nostre voltant).

Durant tot el temps que sona la música estam ben quiets i amb els braços aferrats al nostre cos sense moure'ns

gens. Quan la música s'acaba, poc a poc movem una miqueta els dits, obrim els ulls i ens incorporam, ens asseiem a l'estora i estam uns segons en silenci.

Aquesta activitat ens agrada moltíssim perquè descansam i perquè sabem que després de la relaxació ens espera una altra activitat, perquè com tots sabeu ens costa MOLT estar sense fer res dos minuts seguits!

La relaxació ens ajuda a desconnectar del passat i del present i entrar en un altra tipus de situació i moment.

Pareix mentida com passa el temps i gairebé sense adonar-nos; el fet de ser petits bebès, a començar a caminar, a córrer i arribar fins els tres anys quan comencem a anar a l'escoleta de veritat. Llavors ja deixam de banda la plorera, les poques ganes de berenar i ens entusiasma la idea de pujar tot sols.

Tot el que no fèiem abans ara sí que ho feim, encara que els nostres pares no s'ho poden creure pujar sols les

escales, agafar el berenar, escoltar la mestra, anar sols al bany i a més a més saber fer encàrrecs que ens confia la mestra.

Ja comencem a ser homonets i donetes en miniatura, capaces de fer moltes coses que a casa "no volem fer" (allà ens interessa encara ser un poc petits). A mida que anam creixent i anam a les aules de quatre anys, els hàbits d'autonomia ja els anam perfeccionant (posar-nos la jaqueta, la bata, berenar al pati) i els hàbits de feina ja

perquè ja els "tocam" tenir assumits. Les explicacions ara sí que són llargues (bé, ja ens podeu entendre...) i les fitxetes fins i tot són en lletra lligada. Feim sumes i restes (nosaltres creim que ens volen preparar bé per quan anem a primer de primària)

comencen a ser de nins.

De bon matí la mestra ens explica tota la feineta que farem i nosaltres ja hem de tenir l'autonomia d'organitzar-nos (a principi de curs ens costa un poc, però llavors a poc a poc ho aconseguim)

I què us podem dir quan ja arribam als cinc anys? D'hàbits ja no n'hem de parlar

Com veis, nosaltres volem tornar grans, ens encanta fer anys i, sobretot, les nostres festes d'aniversari. Així i tot, hem sentit un consell que donen les mestres als nostres pares

EL TEMPS PASSA MOLT AVIAT. GAUDIU DEL MOMENT.

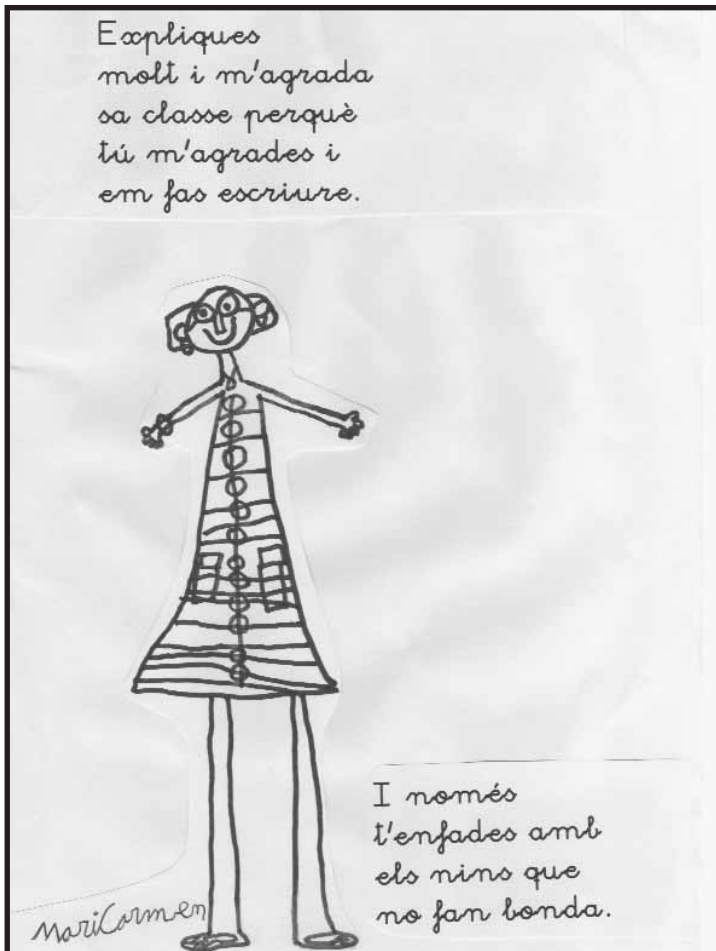

UNA NOVA ETAPA

Enguany hem començat una nova etapa en una nova escola, amb unes noves mestres, en una nova classe i un nou pati grandíssim on poder córrer. Tot ho hem estrenat!

Aquí teniu una mostra de com ho veiem els nins i les nines de primer curs

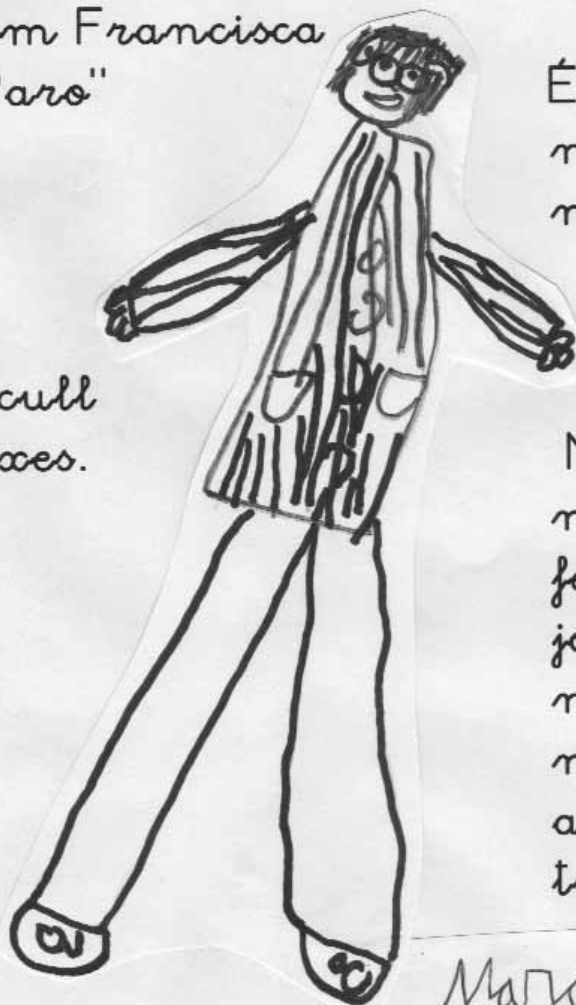
Com veuen la mestra nova els alumnes de 1r A:

És molt guapa i gran, du ulleres i té el pèl ros i guapo.

Nom Francisca
"Paro"

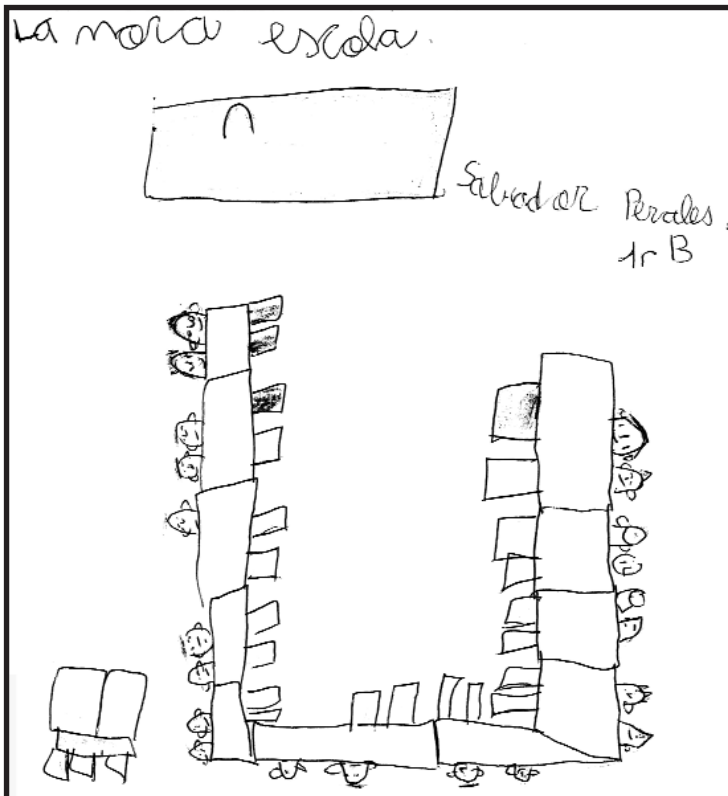
És sa
meva
mestra.

Recull
fitxes.

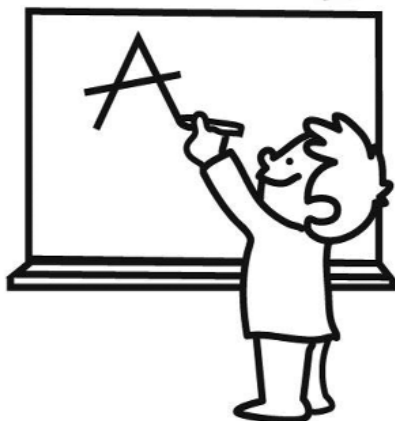
Me fa fer
molta
feina i a
jo
m'agrada
més anar
amb es
tractor.

Mark L

Si jo fos mestre per un dia

El repte ha estat senzill de plantejar: què fariem si en deixassin ser a nosaltres el mestre o la mestra ni que fos només un dia. Aquí teniu una mostra de la quantitat d'idees que posaríem en marxa

A mi no m'agradaria ser metre perquè si els nins cridassin tendria mal de cap. Però si ho fos, al matí m'aixecaria prest. Aniria a la classe, obriria les finestres i esperaria els nins. Quan fos l'hora de pujar a la classe els diria que fessin una fila. Quan ja haguessin pujat a la classe els explicaria la feina. A l'hora del pati farien una fila per baixar. Estaria dret, arreatat a la paret mirant . Després a l'hora d'amar-se'n els faria apuntar els deures i fer una fila.

Joan Picornell 2on-B

Faria que tots els dies fessin educació física i que tots els dies tenguessin pati. Els posaria moltes sumes i restes. També els posaria molts de càstigs i els faria fer moltes pàgines, en farien 10. I de matemàtiques 12 i per castellà 18 pàgines

Els mestres són molt importants perquè fan que els nins aprenquin.

Carles Obrador 2on-B

M'agradaria que quan fos mestra tots els nins i nines fessin bona i m'escoltassin. Quan jo xerràs amb una mestra no diguessin res fins que acabés de xerrar. Quan els nins haguessin de corregir alcessin la mà.

Silvia Sánchez 2on-B

Si jo fos mestra per un dia els alumnes que fessin bonda els contaria contes i ballarien i cantarien i els nins que no fessin bonda els castigaria sense pati.

També els ensenyaria tot el que jo he après.

Ainara Villar 2on-B

Si jo em despertés un dia essent una mestra, m'agradaria ser de primer i segon de primària. Donaria classes de matemàtiques, castellà, música, anglès i teatre, que són les assignatures que més m'agraden. Explicaria als nins perquè aprenquessin coses noves i no manaria massa deures, només els suficients perquè puguin aprendre i jugar.

Àngels Fuster 2on-A

Un dia de sol, que me vaig despertar havia tornada gran i era mestra! Me vaig posar molt contenta perquè podria ensenyar a fer moltes coses als nins i a les nines. Dins una maleta vaig preparar totes les coses de mestra, i cap a l'escola. Me va tocar el grup de primer A. Se portaven molt bé i volien aprendre coses. I me va agradar molt. I en ser gran de bon de veres ho seré.

Aina Mas Aloy 2on-A

Si fos mestre aniria a l'escola o explicaria la feina als nins, els posaria feina i deures. Si es portaven molt bé i estudia-ven molt els posaria gomets verds i els donaria sugus. També els donaria una hora de pati.

Albert Barrientos 2on-A

Si un dia m'aixecàs i fos mestra faria que els nins fessin feina. Si no fan cas els renyaria i els castigaria. Després al pati els nins se peguen i els he de vigilar.

A les excursions he d'anar darrere perquè els nins no se perdin. I a l'autocar de vegades he d'anar enmig.

Mar García Hurtado 2on-A

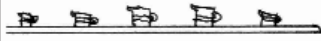
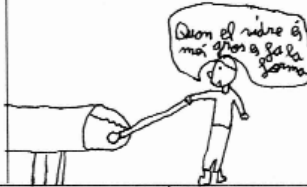
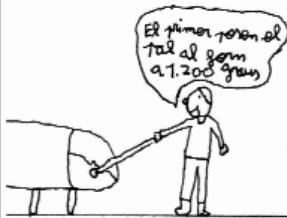
LA FÀBRICA DE VIDRE DE CAN GORDIOLA: LA MÀGIA DEL FOC I L'ARENA

En un món cada dia més mecanitzat i digitalitzat com el nostre, són poques les pràctiques artesanals que encara romanen pràcticament inalterades entre nosaltres. Els nostres ulls massa acostumats a realitats virtuals i a productes prefabricats queden bocabadats quan observen la matèria treballada amb les mans destres i precises de l'artífex del vidre.

Us presentam uns treballs sobre l'excursió a la fàbrica de vidre de Can Gordiola que els alumnes de tercer férem dins aquest primer trimestre del curs. Una sortida que assolí moments màgics quan admiràvem el vidre bufat fet de la manera tradicional, tal i com ja es feia en temps dels fenicis. La curiositat i l'admiració recorria els nostres cossos quan en les nostres pupil·les es reflectia el vermell incandescent de la pasta vítria quan sortia del forn i la impaciència per saber la forma que finalment adoptaria ens abordava. És la màgia del foc i l'arena.

LA MÀGIA DE L'FOC I L'ARENA

CAN GUARDIOLA

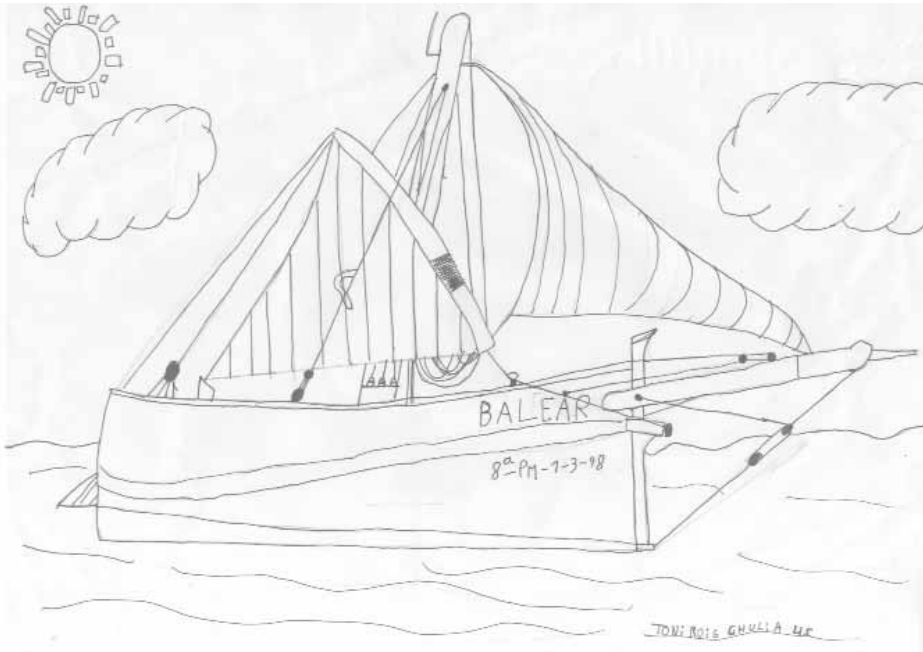
M. Antònia Maimó 3r.B

SA FÀBRICA DE VIDRE

Dimarts dia 30 d'octubre vam anar a la Fàbrica de vidre de "Can Gordiola" d'Algaida. Hi havia molts de forns amb foc i amb uns pals de ferro els posaven al foc i després els donaven forma amb uns motlles i amb tauls de metall. El que sobrava ho tallaven amb unes tisores i pareixia goma. N'hi va haver un que va bufar per un pal de ferro i va fer un globus i el va explotar! També vam fer un cavall de vidre. Hi havia mes escales que si hi pyaves, hi havia un museu d'exposicions de vidre. Ens ho vàrem passar molt bé!

Hem anat a navegar amb la Balear!

Els alumnes de 4t de Primària hem fet la nostra primera sortida del curs. Ha estat una sortida molt emocionant. Hem anat a navegar amb la Balear!

Molts de nosaltres no havíem anat mai en barca i ens ha agradat molt aquesta nova experiència. Per aquest motiu aquí teniu un breu resum de la història de la Balear.

La Balear és una barca de bou construïda a les drassanes dels germans Ballester de Palma a l'any 1924. El seu darrer propietari, el Sr. Manuel López Reche, va donar-la al Consell de Mallorca per evitar que es desballestàs i desaparegués.

La Balear era una barca de bou feta amb les plantilles tradicionals dels mestres d'aixa mallorquins que encara utilitzaven la vela per navegar.

Va estar activa, és a dir, pescant, durant 75 anys i malgrat això no havia patit grans modificacions d'estructura. Per aquests motius al 1998 la Balear es convertí

en la primera embarcació que assolí la categoria de monument. Una vegada protegida legalment es va procedir a la seva restauració.

Primerament, la Balear era al moll gros de Portocolom, però a causa d'una sèrie d'incidents que van empitjorar el seu estat va ser traslladada a Palma per facilitar les tasques de restauració.

El projecte de restauració no només consistia a recuperar l'embarcació, sinó que era molt més ambiciós. Aprofitant la necessitat de restaurar la barca es volia crear una escola taller on es poguessin formar joves aprenents de mestre d'aixa, i així evitar que es perdés un ofici artesà de gran prestigi històric a Mallorca, que en aquells moments a finals del s. XX es trobava abocat a desaparèixer o a convertir-se.

Per restaurar la Balear primer calia formar els alumnes d'aquest taller de formació de mestres d'aixa. Aquesta preparació va durar fins al 2001. A partir d'aquest moment ja va començar la restauració de la Balear. El que es pretenia amb aquesta restauració era disposar d'una embarcació activa que navegàs i que permetés a la societat illenca gaudir d'una embarcació emblemàtica que donàs la possibilitat als mallorquins a navegar-hi.

Després d'un parell d'anys de feina de restauració, la Balear estava pràcticament llesta a l'any 2004. Poc després d'haver acabat la restauració, la Balear va emprendre el seu primer viatge. Com era lògic, aquest havia de tenir com a lloc de destinació el que havia estat el darrer port base de la Balear. Aquest port era Portocolom. L'embarcació va entrar al port el dia de la Mare de Déu del Carme i fou rebuda amb molta expectació i molta emoció.

Al 2004 començà a participar en regates de vela llatina i es posà en marxa un pla perquè els mallorquins tinguessin la possibilitat de poder navegar amb la barca.

Al 2005 s'inicià el programa pilot per acostar els escolars a la cultura marítima de Mallorca, fent sortides per conèixer de primera mà la Balear i fer un petit trajecte a bord d'aquesta emblemàtica embarcació.

A les nou del matí de dimecres dia 10 d'octubre quasi tots els alumnes de cinquè érem al passeig Ernest Mestre a punt de partir d'excursió. Una vegada tancats dins l'autobús el camí es va fer etern...A la fi arribàrem a La Granja d'Esporles!

Mil càmeres, mil fotos, mil rialles...Un flash per aquí, un altre per allà...Estic segura que els altres visitants de la granja que passaven devora nosaltres encara estan enlluernats d'aquells flash!

Després vàrem entrar en una casa enorme que era una casa de senyors. Hi havia una criada, sala de té, de jocs, una aula particular, balcó amb vistes espectaculars, banys d'alt luxe...Un somni fet realitat!

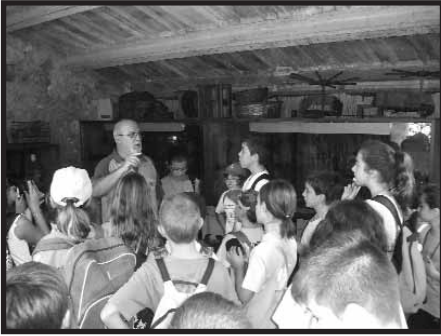
En Tòfol ens va explicar moltes coses divertides, interessants, creatives. Després d'aquestes explicacions vàrem dinar, jugar, córrer, ens vàrem divertir, vàrem menjar bunyols, vàrem comprar coses, vàrem veure espectacles, ens vàrem banyar i embrutar de terra, de verdet...Un mai no acabar!

A mi no em sorprèn que no volguéssim tornar a casa! Però vàrem haver de pujar a l'autobús sí o sí i començàrem a cantar:

A LA GRANJA HEM ANAT I AMB ELS AMICS HEM DISFRUTAT!

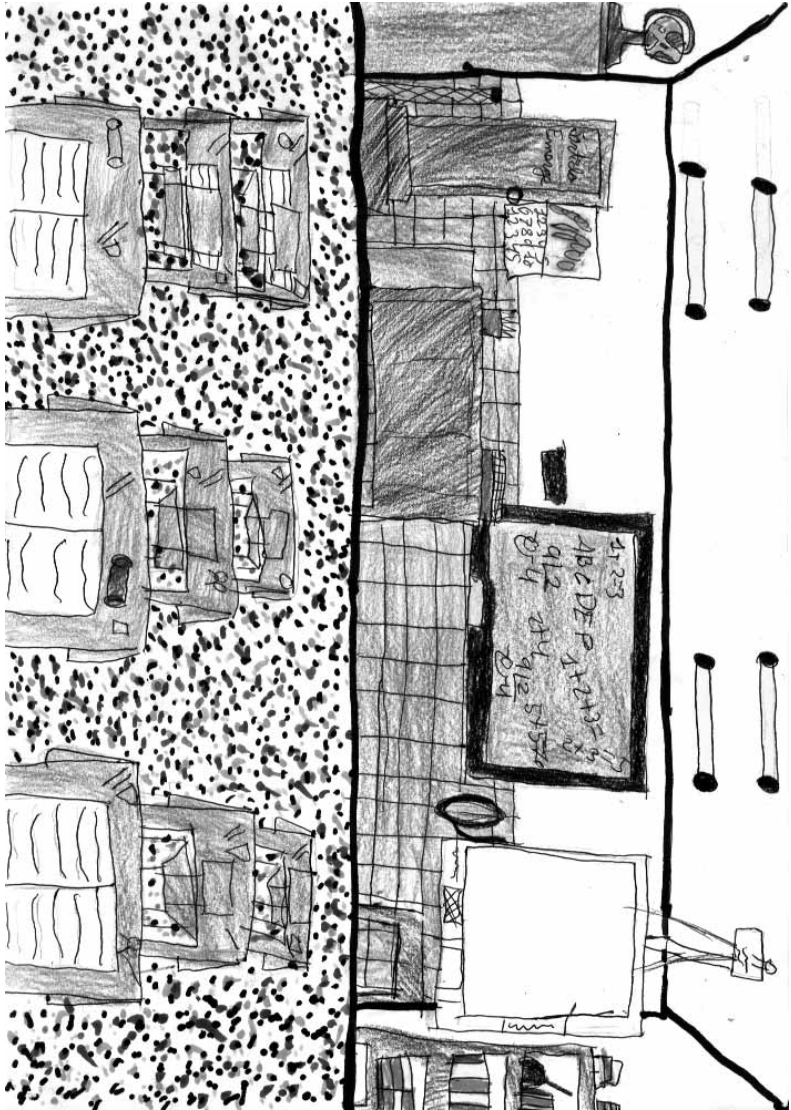
Laura Vicens Pont 5è B

Educació Primària escola

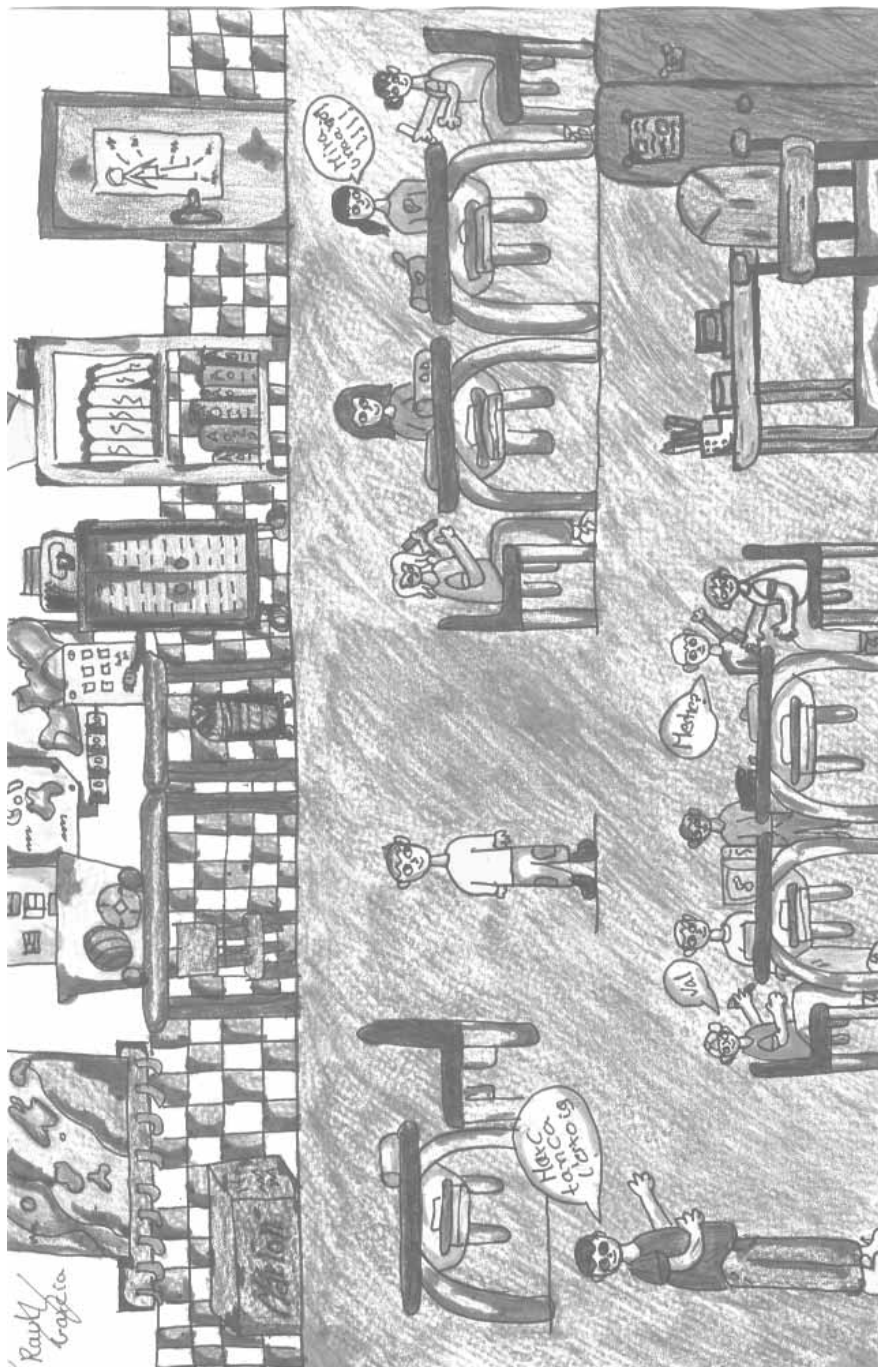

Els alumnes de sisè a l'assignatura de plàstica han elaborat aquests dibuixos tan detallats per mostrar-nos la visió que tenen de la seva aula.

L
a

n
o
s
t
r
a

a
u
l
a

Raúl García

UNA NOVEL·LA INTERESSANT

L'alumne de primer d'ESO, Miquel Maimó Vidal ha escrit una interessant novel·leta titulada *La maledicció del corsari* que hem tingut el plaer de llegir.

Ens satisfà molt que els nostres alumnes tinguin afició a la lectura i es veu que en Miquel, de lectures, n'ha fetes moltes i amb profit. La seva novel·leta ens explica com el protagonista, a imitació del que ocorre en la novel·la d'Stevenson, organitza una expedició per anar a cercar un tresor que hi ha enterrat en una illa llunyana i misteriosa. A poc a poc anirà descobrint les pistes que el portaran al fabulós tresor, no sense haver-se d'enfrontar a grans perills.

Com es veu, es tracta d'una novel·la d'aventures i d'enjòlit que l'autor sap administrar molt hàbilment a fi que l'interès del lector es mantingui viu en tot moment. No hi manquen notes d'humor i fina ironia que fan l'obra sencera més llegidora.

Volem donar l'enhorabona a l'autor i voldríem que aquesta no fos la darrera obra que escrivís, ja que creim que amb la pràctica i la maduresa que anirà adquirint amb els anys pot arribar a ser un magnífic novel·lista.

La maledicció del tresor del corsari

La maledicció del tresor del corsari és una història d'aventures on el seu protagonista, el senyor Johanus Fligman, un gran cercador d'or, empen la recerca d'un gran tresor que, segons la llegenda, està maleït. Per realitzar aquesta recerca, l'ajudaran algunes persones que coneixen la llegenda. Aconseguirà el senyor Fligman ampliar les seves riqueses?

No més de vint línies era la principal condició per a muntar una narració a la classe de castellà de primer i segon d'ESO a partir d'una pauta argumental prèviament establerta dins classe. Aquí es poden llegir dues mostres.

MI PRIMERA VIDEO CONSOLA

No sé qué edad exactamente tendría, calculo que entre cuatro o cinco años. Mis primos siempre venían a Santo Domingo cada año a vernos y uno de ellos siempre traía una consola, lo que conocemos por una *gameboy*. Yo siempre quería una, no me cansaba de pedirla, pero mi madre no me la podía traer porque vivía en Barcelona y no era tan fácil que me la trajera.

Un día vino a verme mi madre, cruzando el océano, y trajo un regalo. Yo pensaba que era un coche de juguete, pero no: era una *gameboy* azul con el juego Mario Bros incluido. Lloré de la alegría: ella venía cada uno o dos años a verme, no podía ser más tiempo y la primera vez que vino, vino con lo que yo quería.

Bryan José Nicolás Rodríguez 2on ESO A

EL DESEO

Todo empezó cuando me acababa de bajar una aplicación del móvil para pedir deseos. Cuando se acababa de bajar se me cayó el móvil y se rompió. Al cogerlo me salió "pide un deseo". Parecía que al final no estaba tan roto. Después de pensármelo mucho pedí poder copiar al que se sienta detrás de mí en clase.

Formulado el deseo, el móvil se apagó de repente y desde entonces no se ha vuelto a encender.

Esta mañana me he levantado y he ido al baño como de costumbre. El lugar de verme la cara me veía la espalda. De repente sonó el despertador...Cómo...?...Todo había sido un sueño.

La cosa es que cuando llegué a clase el compañero que se sienta detrás estaba delante.

Marina Adrover 1r ESO B

Taller d'Arts

Per primera vegada, aquest curs escolar s'ha posat en marxa un taller que promou diferents activitats artístiques a secundària. Es tracta del taller de pintura d'extra-escolars que, malgrat el nom, permet conèixer les diferents tècniques creatives que estan al nostre abast i com es poden combinar entre elles per aconseguir que els nins i nines puguin expressar-se a través de qualsevol tècnica.

A més de conèixer les tècniques dedicades a la pintura, es fan incursions en l'escultura aprenent la manera de fer i de pensar de diferents moviments artístics i els seus representats més destacats. Tot això permet apropar-nos als diferents moments i les maneres de fer i pensar de cada època, poder crear des de la pròpia experiència de forma distesa i alhora aprendre a desinhibir-se creativament.

Es promou la creació pròpia des del coneixement del que ja han fet grans artistes i sobretot el respecte per l'obra dels altres o per l'obra conjunta.

Se'ns va donar l'oportunitat de crear un fons per utilitzar el dia de les fotografies de Nadal a secundària i es va fer de forma cooperativa i amb tota la il·lusió de fer una cosa que seria compartida per tots. Per aquesta ocasió es va utilitzar la tècnica del dripping i de la pintura expressionista.

També hem après a fer transferències d'imatges, escultures, collage i pintures de la cultura popular (Pop Art) i ara estem aprofundint en la tècnica de l'aquarel·la. I només acabam de començar ... esperam poder fer moltes més coses d'ara en endavant.

Si algú s'anima a compartir amb nosaltres aquestes experiències serà benvingut/da.

*Maria Antònia Vaquer
Professora d'educació plàstica i visual.*

*Dibuix: Edwin de Jesús Tejeda de León
3er ESO Diversificació*

Enguany continuam impartint el programa de diversificació curricular al tercer curs, no al quart com havia estat habitual en els darrers anys. Recordem que aquests programes pretenen que l'alumnat, a través d'una organització diferent dels continguts i de les matèries que s'imparteixen al seu curs, pugui assolir els objectius i les competències bàsiques de l'etapa i obtenir al final del programa el títol de graduat en educació secundària obligatòria. Poden matricular-se en aquests programes aquells que han de repetir tercer d'ESO o bé aquells que ja han cursat segon i no estan preparats per promocionar, sempre i quan ja hagin repetit una vegada dins l'ESO.

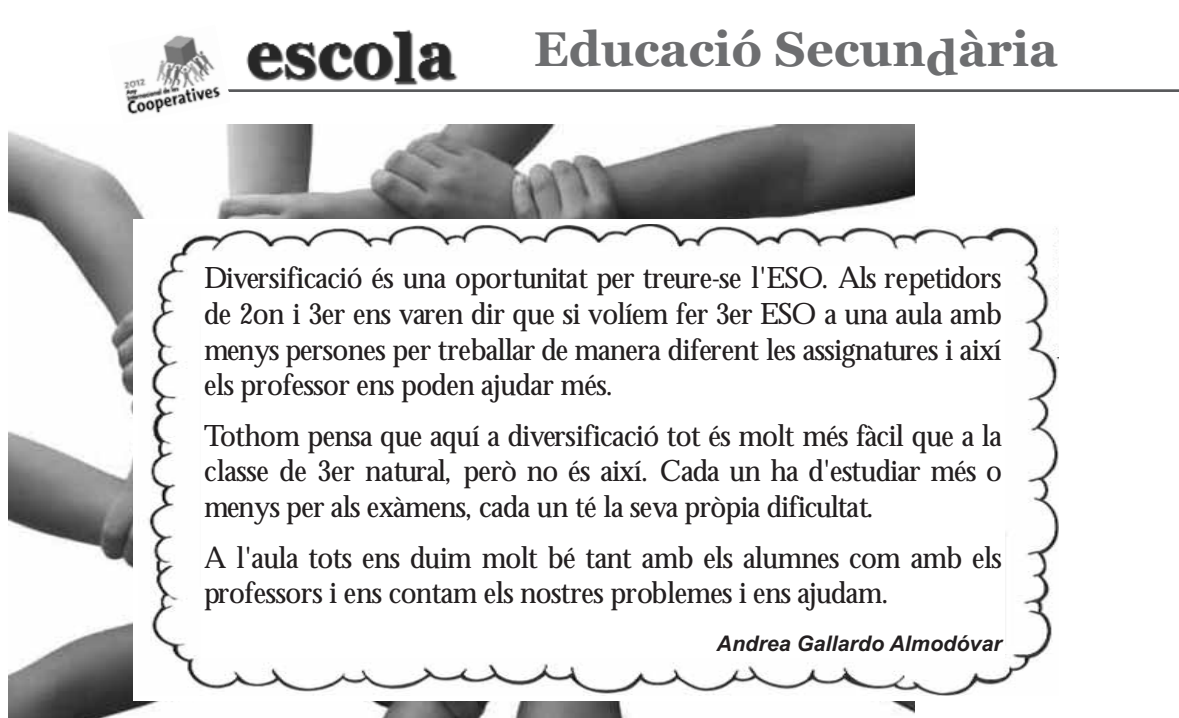
Els alumnes d'aquest grup han volgut presentar-se i explicar a través d'aquest mitjà les seves impressions després de la feina que han duit a terme durant el primer trimestre. Aquesta n'és una mostra de les seves aportacions.

Diversificació és un aula especial, a on hi ha companyonia, actitud i família. Tots ens duim molt bé.

Per a alguns la diversificació és difícil, per a uns altres és més fàcil. Realment, si és difícil és perquè no estudien el que cal, perquè en realitat si fas feina i t'esforces ho pots aconseguir. Els profes ens ajuden molt, ja que som poquets. Ens duim molt bé i ens tractam com una família. Si tenim un problema la tutora ens ajuda amb el problemes.

Tots esperam que l'any que ve hi hagi un 4t de diversificació.

Ana Maria Cabrera Martín

Diversificació és una oportunitat per treure-se l'ESO. Als repetidors de 2on i 3er ens varen dir que si volíem fer 3er ESO a una aula amb menys persones per treballar de manera diferent les assignatures i així els professor ens poden ajudar més.

Tothom pensa que aquí a diversificació tot és molt més fàcil que a la classe de 3er natural, però no és així. Cada un ha d'estudiar més o menys per als exàmens, cada un té la seva pròpia dificultat.

A l'aula tots ens duim molt bé tant amb els alumnes com amb els professors i ens contem els nostres problemes i ens ajudam.

Andrea Gallardo Almodóvar

No sé ni per on començar! Tercer de diver és una classe reduïda, normalment d'onze alumnes. M'agrada fer diver perquè és un grup de pocs alumnes i no fan molt de truí i així podem escoltar les explicacions que fan els mestres. Diver és fàcil però si estàs atent a classe i estudies i prepares els exàmens i els dictats. Així segur que aprovarem, però sobretot si treballam i ens esforçam cada dia.

Fatima El Hannoui

El curs de diversificació és un curs magnífic perquè dóna una oportunitat als alumnes que els costa treure el curs. Els va millor pel menor nombre d'alumnes dins de la classe i per la menor dificultat de les assignatures. Aquestes estan dividides en àmbits; això vol dir que les assignatures s'ajunten i fan un àmbit.

A la classe tots ens duim molt bé, però a vegades hi ha massa confiança amb les bromes i ens renyen un poc, però en general el curs de diver és una cosa que ens ajuda molt i és de molta utilitat. Esper que segueixi així i que no ens retallin els cursos de diversitat perquè no ho mereixem.

Josep Maria Gómez Joan

Tercer de diver és un curs per a les persones que han repetit a E.S.O. És un curs més fàcil que 3er normal. Amb poc temps hem agafat molta confiança i les classes que feim, feim feina i riem molt. Som molt pocs dins una classe petita i així els mestres ens poden donar més atenció i ens assabentam millor de les coses i podem fer més feina. És fàcil aprovar, sempre si estudies un poc.

Eduardo Roedel Da Silva

No sé ni com he de començar. La mestra m'ha dit que expliqui com és diversificació segons la meva opinió. Aquest curs és un curs reduït aposta per als nins que els costa un poc més fer les feines i prestar atenció. Com que som menys doncs ens poden estar damunt i així feim feina i sobretot ens divertim. Enguany el nostre curs és perfecte perquè tenim la millor professora i els alumnes que som ens duim molt bé i ens hem agafat confiança i així feim pinya i ho aconseguim tot, tots junts.

Antoni Obrador Ros

A l'aula de diver som un nombre d'alumnes molt reduït. Aquest és un dels avantatges que tenim per dur-nos tan bé. Les assignatures són bones de treure si estudies. Hi ha persones que es creuen que a diver no fas res i aproves. Però no es així: has d'estudiar com a qualsevol altre lloc però no tens el nivell de dificultat a l'aula. La tutora ens ajuda en moltes coses ja que és la persona que ens du fermes. Si tenim un problema amb un alumne del centre o un professor, ella ens ajuda a aclarir els fets perquè tots dos posem de la nostre part per dur-nos bé. Amb els companys de classe ens duim molt bé, ja que no ens coneixíem realment com a persona i amb aquesta oportunitat que et dóna el centre, pots conèixer-los més profundament.

Pep Toni Umbert Arenas

Diver

Enguany la nostra escola s'ha incorporat a l'agermanament electrònic *eTwinning*, una iniciativa de la Comissió Europea que fomenta la col·laboració entre els centres educatius d'Europa mitjançant l'ús de les noves tecnologies.

Els alumnes de primer d'ESO participen en un projecte anomenat "Connecting Europe", es tracta d'una col·laboració entre 8 escoles europees (Eslovènia, Romania, França, Turquia, Lituània, Polònia, Croàcia i Mallorca) amb l'objectiu de compartir experiències i idees entre les diverses escoles. La primera tasca, per exemple, consistia a enviar una postal a tots els 8 centres amb informació bàsica sobre el país i la ciutat del centre escolar. Els nostres nins han escrit el text i han escollit les postals i ara esperen amb entusiasme les respostes. Quan arribin totes les postals, es col·locaran damunt un mapa d'Europa gros i així tota l'escola podrà veure els resultats d'aquest

projecte. Actualment, els alumnes de primer preparen la segona tasca: un Power Point sobre la nostra escola.

Cultural Exchange és el projecte on participa el 4t d'ESO. Es tracta d'un intercanvi virtual d'experiències culturals de diversos tipus entre els nostres alumnes i els alumnes de la República Txeca. De moment, s'ha creat un blog, on els nins han penjat una foto seva amb descripció de les seves aficions. (www.mallorcaczech.wordpress.com) En la pròxima tasca, compararan la seva vida escolar, les assignatures que estudien, l'organització d'un dia dins el centre, les instal·lacions de l'escola, etc.

Per Nadal intentaran compartir les tradicions típiques de cada país, enviant-se una “talking photo”, foto amb una gravació de la veu.

Està previst que els alumnes de tercer d'ESO també començaran el seu propi projecte. Es tractarà d'un projecte bilingüe ja que hi participaran els alumnes de País de Gal·les, els quals estudien el castellà com a llengua estrangera. Esperam que d'aquesta manera, tant els nostres alumnes com els alumnes gal·lesos, s'ajudin mutualment en

l'aprenentatge de la llengua estrangera.

Tots els projectes tenen en comú un principal objectiu: dur la vida real dins les aules, mostrar als alumnes la importància i la utilitat de la llengua anglesa dins el nostre món globalitzat. A més a més, els alumnes milloren la seva competència digital, ja que tots els projectes es realitzen a través d'un espai virtual, aprofitant així al màxim els portàtils que tenen els nostres alumnes a la seva disposició.

Aquest poema l'han fet amb els alumnes de 3r B. Està fet a partir del tema Disposable World (món d'usar i tirar). Es tracta d'un rap fet sobre el tema del plàstic...la part en majúscula està copiada d'un artista africà (Levi Tafari). La resta és obra dels rapsodes de la classe.

PLASTIC, PLASTIC!

PLASTIC, PLASTIC
IT'S FANTASTIC
MANMADE CHEMICALS
JUST LIKE MAGIC
ANY WAY YOU LIKE IT
THEY TAKE IT THEY MAKE IT
PLASTIC'S FANTASTIC
SO PLEASE DON'T BREAK IT
BAM, BAM, BAM (CALL)
DON'T BREAK IT (RESPONSE)
BAM, BAM, BAM (CALL)
DON'T BREAK IT (RESPONSE)

*We recycle plastic in bins
We don't want the war to begin
Don't throw it on the floor
Don't waste plastic anymore*

***In this fantastic world
it is all plastic
If you don't recycle
it isn't fantastic***

*Reuse the plastic to avoid pollution
if we try hard we can make a revolution
and let's make the world a much better place
and let's always have a smile on our face
plastic plastic it is in the bags
plastic plastic it is on our legs
plastic plastic it is all around
plastic plastic don't throw it on the ground
We like plastic flags
and we like plastic bags
but do we really need all this stuff?
Or it's time for us to say: That's enough!!!*

PLASTIC, PLASTIC
IT'S FANTASTIC
MANMADE CHEMICALS
JUST LIKE MAGIC
ANY WAY YOU LIKE IT
THEY TAKE IT THEY MAKE IT
PLASTIC'S FANTASTIC
SO PLEASE DON'T BREAK IT

BAM, BAM, BAM (CALL)
DON'T BREAK IT (RESPONSE)
BAM, BAM, BAM (CALL)
DON'T BREAK IT (RESPONSE)

UNA ALTRA PARTIDA

La història que us presentam és la guanyadora del concurs de relats que ha organitzat l'Ajuntament de Felanitx en motiu del Dia de la No Violència contra les dones.

Inès Obrador Lafargue 4t ESO B

Segueixo caminant. S'ha posat a ploure i els darrers rajos de llum del dia apuren per l'horitzó. Sento les gotes de pluja que cauen sobre les meves galtes, però no sé si les confonc amb les meves llàgrimes. Ja no camino, corro, vull fugir. Es pot dir que no havia considerat mai que fos víctima de violència de gènere, tal vegada per por d'assumir que l'home que tant he estimat i que ho era tot per a mi em destruïa la vida, per les possibles represàlies o, simplement, per vergonya. Però, com tota persona, arriba un punt en què una explota, s'ofega. I aquell moment havia arribat.

Era cap al migdia i com sempre Joan, el meu marit des de feia 9 anys, estava enfadat. Na Maria, la nostra filla de 5 anys, havia fet caure el penjaroll de l'entrada. Només és una nena. Com sempre, li ha cridat damunt i li ha dit que no valia per res, i, com sempre, ella s'ha posat a plorar. Com sempre, he intentat ficar-me al mig, però com sempre, m'ha dit que no m'hi fiqués.

D'aquesta manera, sortim mitja hora amb retard cap a la casa dels nostres amics, en Pau i na Mercè, que ens han convidat a dinar. Durant el camí, es passa de la

velocitat màxima i dels semàfors en vermell. Tenc por, però no dic res. Abans no era així. Ens vam casar molt joves, a 22 anys, i ens vam estimar durant tota la nostra adolescència. Havíem passat junts per moltes coses: la mort dels nostres pares, els viatges, la nostra filla, l'ascens laboral...però de la mateixa manera que passaven els anys i augmentaven els problemes, també ho feia la seva violència. Un crit, un insult, una empenta.

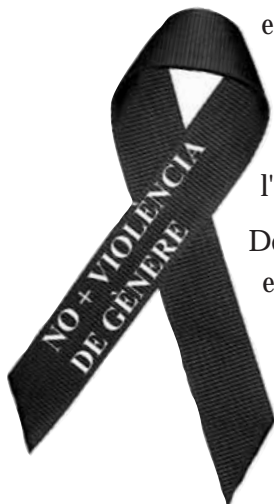
Quan arribem, em disculpo pel retard. Però en Pau li lleva importància, encara no havia acabat de fer el menjar. El meu marit li contesta "o és que t'estàs tornant un *marion*, això és cosa de dones". M'ho esperava. Una més, entre tantes.

Quan passem a taula, la conversa es torna animada, els homes parlen dels seus assumptes i na Mercè i jo dels nostres. Està embarassada de tres mesos, i em demana consell. Parlem de biberons, de bolquers i de farinetes. I un altre pic, em torna a posar en evidència. Diu: "jo de tu no li faria cas, ja veus com ha educat la nostra".

Com sempre, veig com en Pau té ganes d'explotar-li la cara, però també veig com em mira i es diu que no són coses seves. Aquest és el problema, que són coses meves i no som capaç d'afrontar-les. Però n'estic farta. I li vull fer front, però em dic que és per la feina, que no és greu i que estic exagerant.

Quan tornem a casa ja és de tarda, i decidim anar a passejar pel parc. Em sento feliç, feia molt que no havíem anat a caminar junts. M'agafa de la mà i em dóna un petó a cau d'orella. Em sento bé, però tenc la impressió que en qualsevol moment les seves ungles es clavaràn en la meua pell. Veig la meua filla jugar amb un nen, i sento com riu. Aquesta és la raó del meu somriure, fa temps que és l'única.

De sobte, el meu amic Lluís s'acosta. Parlem una estona, em conta el seu darrer viatge a l'Àfrica i em demana com va tot. Bé, molt bé. I li faig un somriure, mirant-lo als ulls, esperant que hi sabrà veure més que la meua resposta. Però en Joan arriba pel darrere, m'agafa del braç i m'empeny cap a ell. Veig la ràbia en els seus ulls, i la sorpresa i la impotència en els dels meu amic, que

s'allunya per la indirecta.

I m'estreny el braç, tan fort, que noto com la sang no circula. I em crida, i em diu que sóc una puta, que sempre estic igual i que em donarà el meu merescut. M'arrossega cap al cotxe, els veïnats s'aturen i la nina plora. Era massa bonic per ser real.

Però m'aturo. Basta. Ja no vull viure així, amb una persona que em menysprea i repudia. Perquè aquest home ja no és de qui em vaig enamorar i vaig decidir passar la resta dels meus dies. Aquest, fa anys que ha marxat. Ara visc amb un maltractador, i jo, som la maltractada.

Agafo la nina i parteixo a córrer. Sé molt bé on vull anar, ho sé des de fa estona, i també sé on no vull anar.

Està caient la fosca, però per primera vegada em sento lliure i veig un llum al final del túnel. Sé que serà un camí difícil, llarg i extenuant, però també sé que no estarem soles en aquesta lluita, que tant na Maria com jo ens mereixem una cosa millor, un futur, una vida. Una altra partida.

*Cant
 per aquí,
 siula per
 allà*

Fa un parell de dies que don Toni Mas-sot em va encomanar escriure una peti-ta ressenya de les meves aficions per col·laborar amb la revista. Tot un orgull! Ja d'alumne a aquesta escola era un honor si et demanaven per escriure, si et publicaven algun dibuix, o si sim-plement sortia alguna fotografia en què hi sortís algú conegut. Anem per tasca.

Si hagués de llistar totes les meves afi-cions, possiblement podriem fer una revista sencera, ja que dins totes aques-tes podria anomenar: esports (futbol, atletisme, pàdel,...), música (folc, rock, clàssica), animals (rèptils, insectes, mamífers, peixos, i sobretot ocells), caça (amb cans eivissencs, escopeta i sobretot amb fura). Però sobretot em centraré en dues que són les que actualment dedic més temps: la música i els ocells

Quan tenia sis anys, vaig demanar als meus pares per aprendre música. En aquell moment, vaig començar les clas-ses de piano i solfeig amb na Catalina

Ramon, qui em va mostrar les bases de la música. Un parell d'anys després, vaig començar a l'Escola de Música Pare Aulí on vaig continuar els estudis de piano fins a 2n de grau mitjà. Durant tots aquests anys, el piano era una manera de desconnectar de la monotonia, aprendre a escoltar sense utilitzar les orelles i a llegir sense llegir lletres i paraules. Això em va servir per començar a tocar l'orgue a l'església i amb això a millorar la capacitat d'im-provisació i creació/composició.

Paral·lelament a tots aquests anys d'es-tudi de piano, la música que més m'a-treia i no sabia per on agafar-la, era la música que acompanyava una de les activitats que fa més de 25 anys que faig. El ball de bot i la música de xere-mies.

El proper 19 de juliol, farà 10 anys que un grapat d'amics vam crear Abeniara, i a partir dels inicis del grup vaig començar a tocar l'acordió, les flautes, la bandúrria i llaut, flabiol i tamborí, xeremies,... a més de compondre una

sèrie de cançons, les quals formen part del primer disc homònim. Pertànyer a un grup de música popular m'ha servit per conèixer món, altres cultures i gent, a part de viure unes experiències que han estat molt enriquidores. La polivalència amb molts dels instruments esmentats abans, també m'ha permès formar part d'altres grups i de viatjar a festivals i intercanvis arreu del territori nacional i internacional. Fins i tot darrerament m'ha permès col·laborar amb l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears, en diversos concerts on ha fet falta la bandúrria.

A part m'encanta col·leccionar instruments del món. No com a mobles o decoració, si no com a instruments reals per poder donar opcions als grups on particip. Un üd, un nêy, un guinbri, molts d'instruments ètnics de percussió. Sempre que sé que algú ha de viatjar per algun lloc llunyà que li deman que em dugui algun instrument, i que a poder ser no sigui de "souvenir". Després li pag, clar està!!!

Com totes les melodies de la música popular i les altres músiques d'arreu del món, hi ha uns animalets de ploma que componen vertaderes obres musicals i d'una qualitat excel·lent. Sobretot si viuen en colònies o mesclats amb altres espècies, arribant a sonar com a grans orquestres simfòniques. Els ocells.

La meva afició per aquest regne animal sorgeix gràcies a en Miquel "s'escolà" que en 8 anys em va regalar una colla de canaris. A partir d'aquest dia, van començar a arribar a casa "pericos", diamants, ... En poques paraules, un

zoològic en petit, que en uns anys va arribar a haver-hi més de 50 espècies d'ocells. Ara bé, he de reconèixer que els animals si es tenen, s'han de tenir bé, i per això el meu primer auto-regal amb la primera nòmina a 16 anys va ser una gàbia enorme on podia combinar la fauna amb la flora, i així els animals estaven ben amples i podien volar al seu gust.

Ara fa gairebé un any, em va tornar entrar la vena dels ocells per poder-los criar, sobretot els exòtics, i ja hi tornem a ser. Diamants de Gould, cantors d'Àfrica, diamants de Ruficauda, Paddas, Pyrrures, Pinsà mexicà,... Els matins quan em despert abans de venir cap a l'escola, surt a prendre'm el cafè amb llet amb ells. Cant per aquí, siulo per allà, m'alegren el despertar i venc amb més ganes a treballar.

I quan arrib d'escola (quina gràcia dir això!!!), amb una estoneta de donar menjar, aigua, complements alimentaris i fer gàbies netes, acab de desconectar del matí, de les classes, i puc centrar-me en els altres trulls.

Diuen que home de molts d'oficis, pocs beneficis, però quan gaudeixes del que fas, feina, esbarjo, entreteniment, estudi,... no pots demanar més!!! O sí, que no ens manqui la salut i els doblers ja vendran. Esper que us hagi entretingut llegir un poc de les meves aficions, o al menys tant com m'ha entretingut a mi escriure aquest text per a la revista.

Molt bon Nadal a tots!

*Pere Barceló Caldentey
Mestre de secundària*

Un curs més tornam acudir a la cita de cada trimestre on a través de la nostra revista tractam de fer-vos arribar algunes de les nostres cabòries. Aquest cop ens agradaria parlar-vos de l'educació "compartida".

Sempre hem pensat que per educar els nins i joves d'una comunitat no es pot comptar sols amb els pares i mestres, encara que són ells els qui més tenen que dir-hi. Quan parlam de comunitat ens referim que tots els integrants de la societat tenim un paper actiu en l'educació dels nostres nins i joves. No pensem que això és una cosa nova ni una teoria d'aquestes que els educadors es treuen de la màniga de tant en tant per omplir papers. No; des dels primers grups humans, l'educació dels més joves era cosa de tot el grup. A les tribus primitives es pot observar aquest mateix comportament, així com entre la població d'animals, on els cadells queden a càrrec dels membres més adults de la guarda mentre els seus pares surten a caçar.

Ja un antic proverbi africà recuperat pel filòsof i escriptor José Antonio Marina en el seu llibre *Aprender a vivir* diu així: *Per educar un nin cal tota la tribu.*

Als pobles, i com més petits encara més, aquesta tasca també s'ha fet evident. Sempre hi ha hagut els veïns o parents que, de forma espontània, tenien cura dels nins i els repreïen quan algú feia qualche entremaliadura, sense que això provocàs cap tipus d'e-

fecte negatiu ni en els pares ni sobre els mateixos al·lots. Era una conducta assumida amb normalitat per a tothom.

Ara, encara que sembli que tot és diferent, l'essència és la mateixa. Vivim en una comunitat i per tirar endavant tots hem de posar-hi de la nostra part. Així mateix sí que caldria fer una reflexió. Seguint Monserrat Blai també es pregunta: "...el que no està molt clar és si cada estament de la tribu té ganes de posar-s'hi o egoïstament, només procura per ell i després fa veure que li importen els altres" Per posar uns exemples: les campanyes electorals, els polítics de totes les categories i estaments, en lloc de ser uns models educatius de tolerància, de valors democràtics, d'empatia, de coherència, de respecte cap a l'altre i sobretot cap els que pensen de manera diferent, de sinceritat, de complir les promeses... són més bé tot el contrari. Pensau que poden servir de models educatius per les joves generacions? Poden, els joves, aprendre d'ells, dels adults que ens representen, aquests valors que després, tan insistentment els tractem d'inculcar tant a les escoles com a les famílies? .

Fins fa uns anys, abans de la crisi, molts de joves deixaven els estudis ben prest i s'incorporaven al món laboral amb una escassa o nul·la preparació. I això per què? Perquè trobaven una bona feina, ben remunerada, a sectors

com la construcció i turisme sobretot. I això, en general, estava ben vist pels adults, que no posaven cap pega en contractar aquesta mà d'obra inexplerta i gens formada.

Si feim una passada pels mitjans de comunicació, on són els models educatius? Si ens compram aquell cotxe o aquella moto serem molt feliços, si ens vestim amb aquella marca o ens posam un perfum especial tendrem a tots els que ens envolten rendits als nostres peus... És fàcil deixar-se endur per aquesta fal·làcia... tancar els ulls i deixar-se anar... Però llavors vénen els problemes quan ens n'adonem que tot allò que ens havien fet creure que ens conduiria a la felicitat, sols és paper mullat, fum, boira... I els joves estan decebuts, i no és d'estranyar...

No ens queixem, llavors, si els infants són de cada vegada més mal educats ni si els joves sols pensen en el botellot i en la farra. És responsabilitat de tots, no sols dels pares i dels mestres, tots hi hem de jugar un paper.

I què en deim dels empresaris de bars, discoteques, etc. S'ha servit alcohol i tabac als menors, s'han organitzat festes on els menors s'hi han pogut "colar", no sempre, però sí moltes vegades... I tots saben que és il·legal, però tant fa: la pela és la pela.

I del nostre comportament al carrer, com a conductors, per posar un exemple. Ens saltam normes de seguretat bàsiques, conduïm més ràpid del que caldria, perquè tenim pressa, feim tard. I si hem de frenar o algú ens fa un mal avançament de la nostra boca surten tota casta d'improperis, gestos, males cares, crits... I això davant dels nostres fills que seuen espantats i/o divertits al seient del darrere.

Però com diu també Montserrat Blai: "no passa res si les campanyes polítiques no són un model educatiu... Quan hagin guanyat ja inventaran programes,

jornades i cursos per millorar la convivència als centres educatius, per explicar què és la democràcia als joves o per evitar l'assetjament als companys. Ja faran alguna cosa: crearan programes d'educació viària, de salut, d'educació en valors..."

Quan es comenten aquests temes amb la gent del carrer, molts et diuen que avui no es pot dir res a cap nin o jove perquè t'exposes que et mal contesti, t'insulti o ves a saber què... I tenen raó. Però creim que no és tant EL QUE DEIM el que és útil, sinó EL QUE FEIM, el model de comportament que transmetem als més joves.

Els pares sols no poden educar els seus fills, ni tampoc l'escola sola. Tots, d'una manera o una altra intervenim en l'educació: tot allò que deim, que feim... així com tot el que deixam de dir o fer... **TOT INFLUEIX EN L'EDUCACIÓ DE LA INFÀNCIA.**

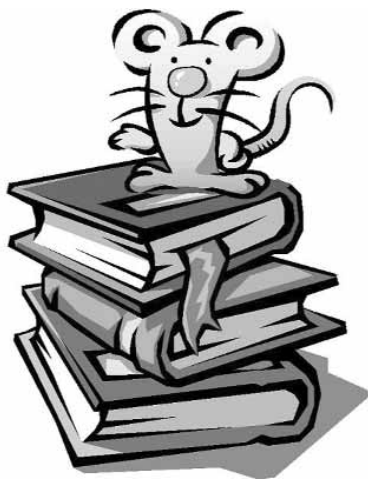
Seguint el pedagog Pere Alzina, afegiríem que és vera que ara la situació és complicada, que de cada dia anam perdent drets o "fites històriques" que ja semblaven inamovibles. Però també ara més que mai la gent és conscient de la força del grup, que les coses s'aconsegueixen entre tots i amb la força de tots, que per damunt dels polítics i de les institucions hi ha la gent: "som nosaltres els protagonistes de la història, la gent senzilla, humil, esforçada i treballadora i sabem el que volem: la millora del benestar de totes i cadascuna de les persones que conformen el nostre món i deixar el millor món possible pels nostres fills i nés".

És la cooperació entre tots l'únic camí per aconseguir transmetre un nou model social i de valors als nostres joves. Ningú no es pot rentar les mans perquè tots som necessaris i imprescindibles.

Com ajudar el meu fill/a a llegir?

Saber llegir -juntament amb escriure, entendre i parlar- és una de les habilitats fonamentals i necessàries per al domini d'una llengua. Els pares sovint volen col·laborar però no saben ben bé com fer-ho i com ajudar als seus fills en aquest aprenentatge.

Per Jordi Alonso Callejo

Llicenciat en Pedagogia Terapèutica per la UB.

Diplomat en Mestre d'Educació Primària per la Universitat Ramon Llull.

Aprendre a llegir és, sens dubte, un dels eixos fonamentals de l'Educació Primària. Per això, és important que, com a pares, coneguem quin mètode fan servir a l'escola dels nostres fills i ajudar-lo des de casa. Aquestes "hores d'entrenament" ajudaran moltíssim a que els nens i nenes dominin aquesta habilitat.

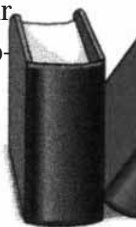
Hi ha alguns **aspectes que podem tenir en compte** per millorar l'èxit d'aquesta pràctica en família:

- **llegir entre cinc i deu minuts cada dia** serà més beneficiós que no llegir una hora seguida un dia a la setmana. A més, els fills ens agrairan que els dediquem aquesta estona diària.

- hem de mirar **d'esbrinar quin és el límit de temps del nostre fill/a**. Sovint acabem les estones de lectura enfadant-nos amb ells, sense veure que durant una estona han llegit bé però ara estan cansats i, lògicament, cometen més errades.

- és convenient **que ens sentin llegir a nosaltres en veu alta**. És una manera de mostrar-los allò que un dia ells podran arribar a fer si continuen aprenent. Quan gaudeixen escoltant la lectura d'un conte, motivem el seu interès per llegir tot sols.

- entre els 4 i els 6 anys la lectura mecànica és important. Han d'anar guanyant agilitat i fluïdesa en la desco-

dificació de les lletres. Quan acaben de llegir una paraula, no recorden les primeres lletres d'aquesta. Nosaltres podem repetir tota la paraula sencera: si el nen ha llegit: "a...r...m...a...r...i" , nosaltres podem dir "Molt bé! Has llegit armari"

- en aquesta primera etapa, facilitarem l'aprenentatge si utilitzem un tipus de

Aprender a llegir és, sens dubte, un dels eixos fonamentals de l'Educació Primària.

lletra similar a la que ells fan servir a l'escriptura. Podeu confeccionar el vostre propi material descarregant-vos d'Internet el tipus de lletra que facin servir

- a partir dels 7 anys la lectura mecànica es va consolidant i poden anar ente-

nant petites frases a mesura que descobrint les lletres del text. És en aquest moment que comencen a gaudir de la lectura.

Per acabar, reproduiré unes línies d'un article de l'Andreu Martín que donen peu a la reflexió: "(...) I a mi em sembla que els joves deuen estar molt alarmats davant d'aquest fenomen. Perquè els seus pares i educadors els diuen que llegir és fantàstic, i hi insisteixen fins a aconseguir que llegeixin; i llavors els nois descobren que efectivament és fantàstic... Però, quan miren al seu voltant, no poden deixar de constatar que els seus pares i els seus educadors no llegeixen. I, llavors, els adolescents d'avui es deuen preguntar: ¿on és la trampa?"

I a mi em sembla que arribarà un moment en què, ben al contrari del que s'acostuma a dir, llegir serà un senyal d'identitat juvenil. I sentirem dir alguna vegada: "¿Tu llegeixes?" "No, jo ja sóc major d'edat"(...)"

Extret de:

<http://www.familiaforum.net>

Benvolguts lectors:

La ciència és un conjunt de coneixements estructurats que es poden relacionar entre sí. Molts de vosaltres pensareu que les assignatures de ciències que duis a terme durant la vostra formació escolar poden ser avorrides, difícils, repetitives, però les heu d'observar des d'un punt de vista integrador. Aquesta paraula vol dir que heu de poder relacionar els continguts de matemàtiques amb el coneixement del medi, la física amb la química, etc.

A la Universitat de les Illes Balears (UIB) tenen un caramull de científics treballant en tots els camps de la investigació que podeu imaginar: obesitat, espècies invasores, son, tempestes i fenòmens atmosfèrics, additius alimentaris, fàrmacs, ... En definitiva, una llista immensa de treballs per aportar el coneixement (la ciència) a la societat.

Aquesta secció que encetem avui a la revista escolar, pretén acostar-vos una mica la ciència en forma d'articles de divulgació de temes que estan d'actualitat. El motiu no és ni més ni manco, que vegeu que la ciència ens pot aportar millores al nostre estil de vida, i el més important, que mallorquins i ciutadans de la nostra comunitat són els protagonistes d'aquesta "ciència".

La invasió del moscard tigre

El setembre passat, una veïna de Palmanyola es va posar en contacte amb el Laboratori de Zoologia de la UIB després d'haver vist uns moscards molt estranys prop de casa seva. Un parell de dies més tard, els científics van confirmar que es tractava d'un moscard tigre, que en llatí reb el nom d'*Aedes albopictus*.

Aquest insecte és originari de les selves del sud-est asiàtic i encara que no pot volar distàncies superiors als 100 metres, ha après a aprofitar els corrents d'aire per desplaçar-se empès pel vent. Les femelles d'aquest moscard ponen els ous a qualsevol banda

on es pugui mantenir la humitat: prop d'una bassa d'aigua, l'esquerda d'una roca, la soca d'un arbre, ...

A Europa va aparèixer per primer cop a Albània als anys 70, després a Itàlia al 95, i va arribar a Catalunya al 2004 i es va estendre per tot el litoral Mediterrani. Aquest estiu ha estat el primer cop que s'ha detectat a Mallorca.

El moscard tigre es diferencia fàcilment dels altres moscards de la nostra fauna perquè té unes taques blanques a diferents parts del cos. Sobretot es veuen les taques de la part inferior de l'abdomen i les de les cames posteriors (Fig 1).

Per determinar la seva expansió, els científics del laboratori de Zoologia, dirigits pel Dr Miquel Àngel Miranda, van plantejar un treball de camp. Aquest treball consistia en primer lloc en distribuir una sèrie de trampes a la zona propera on es va trobar el primer moscard. Les trampes eren uns pots especials amb aigua amb la intenció que servissin a les femelles per pondre els ous i així saber si n'hi havia a prop. Una setmana més tard la zona es va ampliar i es van col·locar més trampes als municipis veïns.

Després de comprovar les trampes cada un parell de dies, es va poder observar que hi havia ous i larves d'aquest moscard no només a Palmanyola, si no que també se'n van trobar a 5 municipis més de Mallorca.

Aquesta espècie és una bona invasora ja que s'adapta fàcilment al clima. Fins i tot la femella pot pondre els ous dins llaunes buides llençades a terra. El problema més gran és que els ous poden aguantar més d'un any a eclosionar si les condicions no són favorables. Per tant, els abocadors il·legals, les clavegueres i qualsevol lloc humit pot servir-los per dipositar els ous.

De moment, el principal inconvenient que presenten és el dolor de les seves picades. Ara bé, aquest moscard es caracteritza per ser el vehicle d'alguns virus i per tant d'algunes malalties. Si tenim en compte que poden transportar malalties exòtiques que no hi ha a

Fig 1

Europa, cal que al manco es tingui en consideració i es controli la seva distribució.

I encara que eliminar una espècie invasora és molt complicat, per no dir impossible, es pot tenir controlada. En aquest sentit, el Laboratori de Zoologia duu a terme una actuació basada en tres objectius principals: vigilància dels espais on ha estat identificat i de possibles nous focus, informació a la població de com prevenir i com tractar les seves picades i control dels individus per tal de prevenir infeccions o malalties transportades pel moscard.

Departament de ciències

Jocs de cossos geomètrics.

Col·legi Sant Alfons.

Anys 50

*Representació teatral de
les alumnes de les monges
trinitàries.*

Anys 1926

Escola parroquial.

Anys 1926

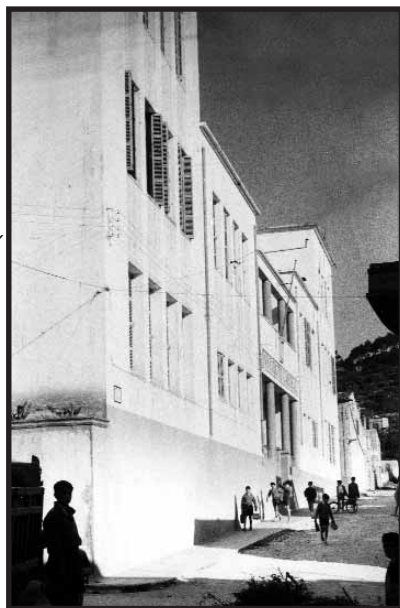

*Les nines de l'escola de can Lluísó
de Son Calderó.*

*La monja és de les germanes de la
providència.*

Novembre de 1924

*Institut laboral
al carrer Sales.
Any 1960*

*Claustre de professors de
l'Institut Laboral.*

Any 1965

Festival de Nadal 2012

Primària

Primer: El betlem	Música: <i>Francesca Adrover</i>
	Lletra: <i>Gabriel Bordoy</i>
Segon: Rudolf el petit cèrvol	Música: <i>Popular</i>
Tercer: Quan somrius	Música i Lletra: <i>Josep Thió</i>
Quart: M'agrada Nadal	Música: <i>Popular</i>
Cinquè: Història del naixement	Música: <i>Joaquín Sabina</i>
	Lletra: <i>Gabriel Bordoy</i>
Sisè: Cançò de Nadal	Música i Lletra: <i>Antoni Tolmos</i>
	Piano: <i>Elisa Bernacer</i>

Secundària

Primer: Santa Nit (Flauta)	Música: <i>Popular</i>
	Piano: <i>Marina Adrover Xamena</i>
Segon: Merry Xmas everybody	Música i Lletra: <i>Slade</i>
	Piano: <i>Joan Jaume Oliver</i>
Tercer: Sense tu	Música i Lletra: <i>Teràpia de xoc</i>
	Piano: <i>Joan Jaume Oliver</i>
Quart	
Last Christmas	Música: <i>Wham. Adaptacions de Francesca Adrover</i>
Adeste Fideles	Música: <i>Popular</i>

